

Başkan APO'nun 16. yıldönümü zafer talimatı

Bir özgürlük türküsü gibi başlayan parti tarihimiz, bugün gerçekleşen bir yaşam tarzı olarak sadece tüm düşünce ufkumuzu, tutkularımızı temsil etmekle kalmıyor. Denilebilir ki bu, bir dünya gerici gücü olarak hedeflediği düşman kadar, insanlık tarihinin tüm ilerici, özgür ve insana yakışır diye tabir edilen yaşamını da esas almayı böyle kısa bir geçmişe sığdırması, gerçekten dostun da, düşmanın da ilgiyle izlediği bir gerçekleşme, bir tarihsel olaydır.

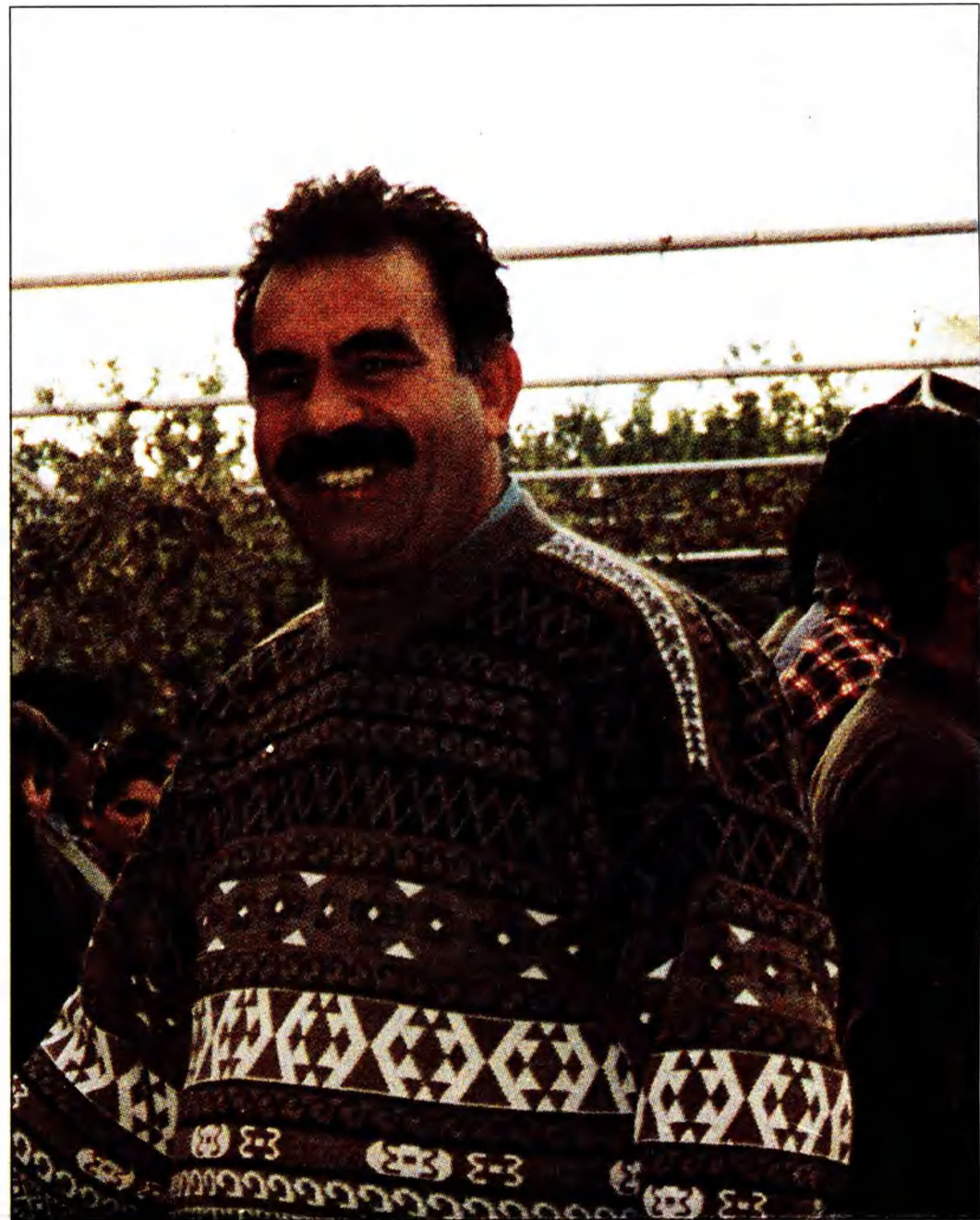
Kürdistan somutu gibi pek de ciddiye alınmayan, uluslararası ve hatta tarihsel arka planda olup olmadığı hakkında kuşku duyulan ve halkı da en köle edilen, belki de en bilinçsiz, kuralızsız kullanılan ve gerçek anlamda halk olmaktan çıkarılmış bir gerçeklik zeminine dayanan bu hareket, günümüzün devrimsel gelişiminde neredeyse en başa

olarak, yine klasik ölçülerle değerlendirirsek yetersiz kalır. Mutlaka kendine özgü yanları da görülerek, değerlendirilerek tanımlama yapılırsa, belki gerçeği biraz daha iyi yakalamış oluruz.

Şu çok açık ki; bütün uygarlık tarihinin egemen-sömürücü sınıflarının en son gelişkin faşist, politik temsili olarak TC'nin, bugün en amansız bir şekilde birinci sırada ve her şeyini, bütün iç ve dış politikasını, onunla bağdaşmayan ne varsa hepsini silip-süpürerek, bunu özel savaşımının arkasına bağlayarak, tüm hıncı ve bütün tarihsel öfkesiyle yüklenerek bitirmeye çalıştığı bir hareket olma özelliğini bile göz önüne getirdiğimizde, işin canalıcı yönünün ne olduğu biraz daha iyi anlaşılabilir. Bir düşmanın yönelim düzeyi ve bu yönelim düzeyinin arkasındaki tarih,

Arap kabile topluluklarıyla, dönemin en gelişkin tüccar ve çoğunluğu Yahudi olan toplulukların zıtlığının bir dile getirilmesi olduğunu Kuran'ın ağırlıklı bir anlatımı olarak görebiliriz; ki o döneme göre gerçekleşen insanlıktır. Arap çölündeki insan geri durumda, fakat yaşama yürümek istemektedir. Daha sonra Hz. Muhammed'in geliştirdiği yaşam onlar için çölde bir serap gibidir. Onun sadece tutkusu, umudu vardır ve bir yerde Muhammed budur.

Diğer yandan Arap yarımadasında umudun gerçekleşmesinin, cisimleşmesinin ifadesi olarak ticaret ve ticaret malları vardır. İşte buna damgasını vuran da Yahudilik olmaktadır. Yahudiliğin arkasında Musa'nın lanetlediği bir kavim, bu kavmin diasporası, yeryüzüne dağıtılması var. Ayrıca İsa'nın çıkışı; yine

oynayan bir hareket olma şansına da sahip olmaktadır. Tarihi örneklerle kıyaslamaya çalışıyoruz, ama benzerlikler sınırlı ve daha çok kendine özgü yanı ağırlık kazanmaktadır. Kavranılması için gerek düşmanın, gerek dostlarının ve gerekse kendi mensuplarının yaptığı değerlendirmeler, yorumlar hala hareketin bütün boyutuna ulaşmaktan uzaktır. Dolayısıyla ona canı gönülden ulaşmak isteyenler kadar, onu bir kaşık suda boğmak isteyenler açısından da sorun olmaya devam etmektedir.

Her ciddi sanatsal olay böyledir. Hareketimizin de tamına bir sanatsal olay gibi gelişmesi, çok değişik yo-rum-

cephe ne kadersa, karşı tarafın anlamı da o kadardır. Bugün uluslararası gericiliğin ve yine tarihsel arka planın bu kadar kapsamlı olması tesadüf değildir. Oldukça bilinçli, örgütlü bir devrimci hareket olarak PKK, tarihte ne kadar benzerleri varsa, hepsinin yeniden canlanması olarak da anlaşılırsa, kendi savaşım gerçeğimizi biraz daha iyi anlamış oluruz.

Aynı şey bu hareketin umutları açısından da söylenebilir. En eski insanlık umutları kadar, çağdaş insanın da umudu, inancı, morali anlamında ne varsa, onu kendinde toplamış, özümsemiş ve gerçek-

Moğollar, Sasaniler var. Dikkat edilirse Büyük Roma İmparatorluğu, Sasani İmparatorluğu (biri Batı'da, Bir Doğu'da) ve Güney'de de Habeşistan devleti var. Hz. Muhammed'in Arap çölündeki umudu adeta deryada damla, çölde serap gibidir. Ama biraz derinliğine anlamaya çalıştığımızda görülmektedir ki, karşındakiler biraz çürüyor ve çok eski bir tarihi temsil ediyorlar. İşte bu halleriyle de artık büyük umudun önünde engeldirler. Bir yandan baskı altında tuttukları halklar inim inim iniyor, diğer yandan köleliğin ağır koşulları altında kesin bir kurtuluşçuya

doksandokuzuncu dereceden sonra bir derece nasıl kaynamaya götürürse, bu da öyle bir dönemdir ve bilindiği gibi peş peşe beklenmedik (ki buna mucizevi gelişme denilir) olagandışı, mucize anlatımlarıyla doludur. Aslında mucize denilen, peş peşe ve çok çarpıcı gelişen devrimci olaylardı. Döneme göre elbette ki mucie-

hin talihsiz birer temsilcisi olduklarıdır. Dönem onlar için artık defterlerini kapatmak üzeredir. Dolayısıyla burjuvazinin biraz da şımarık temsilcileri bunu farkediyorlar ve peş peşe sökün ediyorlar. Yine özgürlük umudu (ki meşhurdur) "Özgürlük, eşitlik, kardeşlik" sloganlarıyla atılır bu sefer. Fransız filozofları düşünce

nemin koşulları bunlar için başının henüz erken olduğunu, koşulların buna pek denk değişmediğini gösteriyor. Büyük kahramanlıklarla direnmelerine rağmen, bu devrimlerde, döneme göre orta sınıf da diyebileceğimiz kesimlerin, yani en gericilemiş olanlar ile en ilerici uç öğeleri arasında bir orta kesimin kazanmasının söz ko-

PKK'NİN 16. ZAFER YILI VE ÖNDERLİĞİNİN SANATI

lara konu olmasının da esasını teşkil etmektedir. Sadece bilimsel temellere dayanan bir hareket değil, en az onun kadar insan iradesinin, moralinin, inancının bilimle birleştirilmesinin de kendine özgü en iddialı örneğini teşkil etmektedir. Her ciddi yaratma olayı sanata özgüdür ve PKK'nin de böyle yaratma yanı ağır basan bir hareket olduğunu söylersek, işin gerçeği daha iyi anlaşılır.

PKK klasik tanımlara sığmayan bir harekettir

Klasik ölçülerle bir PKK tanımlı yapmak yetersizdir. Tarihi, sosyal, ekonomik, kültürel, siyasal bütün yönleriyle anlamını vermeye çalışsak bile, yine de bu olayı tam izah etmek mümkün olamaz. Ayrıca bir önderlik sanatı

leştirmek isteyen bir olay olduğunu söylersek, gerçeği biraz daha yakından tanımış oluruz.

Umudun tarihi ve yeşerdiği koşullar

Her büyük devrimde olduğu gibi, PKK'nin de önderlik ettiği devrim, tarihin yeniden canlanması kadar güncel devrimci ve karşı-devrimci güçlerin de bir savaşımı olarak karşımıza çıkar. İslam Devrimi'ne baktığımızda, Hz. Muhammed'in aslında kendisinden önceki peygamberler tarihini esas aldığını görürüz. Nitekim Kuran bunun anlatımıyla doludur. Ama aynı zamanda bunun o günün en çelişkili, çölde boğulmakla yüz yüze olan çok cahil, geri

ihtiyaç gösteriyorlar.

Öte yandan artık kendi içinde çözümsüz kalan bir sefahat ve sefalet için takılıp giden, belki de binlerce yıllık köle, aristokrat gelenek artık yaşama bir şeyler vermekten çok uzaktır. Hatta tüm halkların yaşam gözeneklerine çekilen bir mil gibidir. Artık tarih bu noktada bir yenilenmeyi, bir kurtuluş hareketini kaçınılmaz kılıyor. Herhangi birisinin bireysel umudu, tutkusu eğer biraz tarihin derinlikleriyle ilgiliyse ve güncel yaşama da biraz özgürce bakmak istiyorsa, o her an saçılmaya ve çok bitek (verimli), çok çoğalmış olarak ürün vermeye hazır hale gelmiş demektir. Yani umudun gerçekleşme dönemine girilmiştir. Hani ufak bir kıvılcım nasıl bozkırı tutuşturursa veya

zedir.

İşte Kuran'ın kutsallığı da buradan ileri gelmektedir. Her peygamberin olduğu gibi, Hz. Muhammed'in de kutsallığı böyle mucizevi gelişmelerin tabiatından kaynaklanmaktadır. Bilindiği gibi bin dört yüz yıldır hala etkileri silinmeyen ve hatta kendisini alternatif diye sunmak isteyen insanlık tarihinde bir geleneği temsil ediyor.

Fransız Devrimi'ne baktığımızda da, köhnemiş bir Fransız monarşisi, sefalet ve sefahatıyla insanlık açısından, özellikle de Avrupa'nın umudu, yenilenmesi ve tutkusu karşısında aşılacak zorundadır. Maria Antoinette üzerine, Kral Louis üzerine çok şey söyleniyor, ama en söylenmesi gerekenler, bunların binlerce yıllık kölelik, feodal monarşik tari-

patlaması yaparlar. Yine Napolyon gibi müthiş açılım gösteren askeri komutanlar çıkar. Bir yandan giyotinlerle başlar sapır sapır dökülürken, diğer yandan bu yıllarda şen-şakrak özgürlük türküsü söylenir. Kıpkızıl bir kan ortamında burjuva devriminin gülleri açılır. Bilindiği gibi hala dünyayı etkileyen bir devrim olarak, o da tarihteki rolünü oynamış ve oynamaktadır.

Bunun biraz daha gelişmiş biçimi, Rus ağırlıklı Ekim Devrimi'dir. İslam Devrimi'ndeki Hz. Ali, yine Fransız Devrimi'ndeki Baboef gibi radikal kişilikler, devrimin sol veya komünist diyebileceğimiz kesimini temsil ediyorlar. En eşitlikçi, en özgürlükçü, en adaletli bir yaklaşımı insana daha layık gören kesim olarak rol oynamak istiyorlar, ama dö-

nusu olduğunu görüyoruz. Ekim Devrimi biraz bu geleneği aşmaya çalıştı. En radikal kesim olan Bolşevikler, orta kesimin tasfiyesini de en az Çarlığın (ki en gerici uç noktası oluyor) tasfiyesi kadar birlikte ve iç içe götürdüler.

Bu, insanlık tarihinde en radikal ve emeğin lehine olan devrimsel bir gelişme oluyor. İlk defa tarihte en ezilen, en sömürülenlerin, ezen ve sömürrenler üzerinde büyük bir hegemonyası gibi bir gelişme gösteriyor. Bilindiği gibi Ekim Devrimi, çağımızı en çok etkileyen bir devrim olarak hala etkinliğini sürdürmeye devam ediyor ve bu haliyle de orijinal bir devrimdir. Daha önce örnekleri olmayan bir devrimsel gelişmedir. Tabii dünya gericiliği ona karşı büyük bir haçlı seferi başlattı ve hala da bu seferini

amansız yitirmektedir. Fakat insanlığın da kazandığı eşitlik ve özgürlük kolay kolay belleklerden ve insan yaşamından sökülemeyecek kadar derinliğine bir yaşama kavuşmuştur.

Böyle tarihi devrimsel örnekler ışığında, Kürdistan somutunda gelişme de gerçekte köklü bir insanlık devrimi olmaya aday bir gelişme olarak PKK ne anlam ifade eder? Bir de bu yönüyle baktığımızda, bu köklü devrimlerle benzer bazı yanları olduğunu görmekteyiz. Bunun da başlangıçta çok küçük bir azınlığın eylemi gibi geliştiği görülüyor. Tamamen bir umut ve tutku hareketi, bununla birlikte gelecekte yaşa-

samlı gücüdür. Yarattığı yeni insan ilişkileri, çağımıza damgasını vurmuştur ve hepimizin üzerindeki etkisi de çok somuttur.

Buna benzer daha birçok tarihi örnek gösterilebilir. Ama anlatılmak istenilen gerçekler için yeterlidir.

PKK umudun, inancın, moralin, tutkunun yoğunlaşma hareketidir

Bu örneklerle kıyaslandığında, PKK'nin bir umut hareketi olarak ve bu anlamda umudun, bilincin, inancın, moralin, özlemin, tutkunun her

mizde, bunu biraz daha somutlaştırdığımızda karşımıza çıkan zalimler tarihidir. Tarihin derinliklerinde tanıdığımız Pers İmparatorluğu'ndan Yunan, Roma, Bizans, Sasani İmparatorluğu'na, yine en son Selçuklu, Osmanlı ve diğer İslam imparatorluklarına kadar hepsinin mirası üzerine kurulan M. Kemal'in bir paşa olmadığı koşulları düşünelim; o koşullarda değil devrim yapmak, bir paşa etkisi dışında bir hiç durumunda olduğunu çok rahat söyleyebiliriz. O dönemin bir Osmanlı padişahı olmak, arkasına o kadar geri bir tarihi cepheyi almak demektir. Daha da derinleştirilirse, o bir Roma artığı-

ması için resmi egemen tarihin çarpıttığı, örtbas ettiği bir tarih de vardır. Ne kadar örtbas edilirse edilsin, halkların, emeğin böyle bir tarihi olduğu kesindir. Oportünistler ne kadar çarpıtarak sunsalar da, bu, mutlaka doğru ele alınması gereken bir tarihtir. Bunu kendi eylemimizde şimdi çok daha somut olarak görüyoruz. Emeğin gerçekten üretken değer olduğu, zalimlerin, sömürücülerin tarihini aslında kof olduğu, emeğin değerleri üzerine hırsızlıkla, talancılıkla, kurnazlıkla egemen oldukları daha iyi görülüyor. Hareketimizin bünyesindeki gelişmelerden de bunu çok çarpıcı olarak gördük. Ama en yığılçesinin, en sonuç ahıcısının da emek sahiplerinin bilinçli mücadelesi olduğunu yine çok rahatlıkla görebilecek durumdayız.

Kesinlikle emeğin de böyle bir tarihi vardır ve emeğin, ideolojik, sosyal, siyasal, askeri mücadelesi de bir gerçektir ve tarihi de temelde belirleyen budur.

İşte böyle bir insanlık tarihini de arkamıza aldığımızda gücümüzün gerçek kaynağı ortaya çıkıyor. Güncel olarak ne kadar küçük bir topluluk olursa olsun, böyle bir tarihsel arka plan kadar, bir de hep belirleyici olan, hep üretici olan, hep gerçek yaşamın yaratıcısı olan insanı esas aldığımızda, umudun insanını, geleceğin insanını, kendisini bu zalim sömürgelelerden kurtarması gereken insanı ele aldığımızda, bunun da ne kadar büyük bir kuvvet olduğunu ve PKK'nin de biraz bunu yapmaya çalıştığını çok daha rahatlıkla gördüğümüzde, gücümüzün kaynağı ortaya çıkıyor. Dolayısıyla neden başarılı olduğunu daha iyi anlıyoruz. Başarının kaynakları nelerdir, daha büyük başarıya hangi temelde ulaşılır; bunu da çok çarpıcı olarak görüyoruz.

Daha somut bir Kürdistan'a baktığımızda, niye bu ülkede böyle bir hareket kendini bu kadar iddialı kıyor? Çünkü burası ancak umutla yaşanabilecek bir alandır. Burası zalimlerin zulmüne en çok uğradığı ve sömürünün de hayvanlara bile yakıştırılamayacak kadar insan soyuna uygulandığı bir yerdir. Dolayısıyla burada emperyalizme bağlanmamış, zalim olmamış, zalimlerin ve sömürücülerin dışında kalmış kesim eğer yaşamak istiyorsa, bir umut hareketini kesin yaratmak zorundadır. Daha da yaşamak istiyorsa, umut hareketini savaş hareketine dönüştürmek zorundadır. Eğer yaşamı tümüyle burada ölmüşse, zaten burada da artık sadece zalim yoktur, zalimin kendisine çalıştıracağı kölesi de vardır. Ama burası bir ülkedir; hem de insanlık tarihinin beşiği bir ülkedir. Buranın iyi toprakları, iyi suyu, iyi havası, iyi yeraltı, yerüstü zenginlikleri vardır ve bir de çalışan bir halk vardır. Mutlaka bir zalim bunları kendisi için köleleştirmek isteyecektir. Dolayısıyla adına Kürt denilen halk, kendine ne kadar yabancılaştırılrsa da, karmakarışık hale getirilse de, halklar mozaikini ifade etse de, çok çeşitli kültürel etkinliklerin ve yine insanlık tarihi kadar bütün oluşumların izlerini taşısa da bir gerçeklik olduğunu rahatlıkla söyleyebileceğiz durumdayız. Böyle olması da biraz daha PKK karakterine uygundur. Yani içinde büyük gaflet, şaş-

kınlık, yabancılık, her türlü sonuna kadar düşürülmüşlük, düşünana peşkeş çekilmişlik de olabilir, ama yine de bir gerçekliktir. Çok işgale, çok talana, çok tecavüze uğramış, fakat hala yaşamakta direnen bir kesimin, bir halkın var olduğu söylenebilir.

İşte bu biraz esas alınıyor. Biraz ısrar, biraz daha derinliğine anlama gücü, her devrimci için gerekli olan biraz daha üstün moral, öze inanma ve onun biraz daha çaba yeterliliği ile bir bakıyorsun ki; en yaşama değer olanı ortaya çıkarıyor. Bunda en "benimdir, resmîyim, uygarım" diyenin alçaklığı çok çarpıcı ortaya çıktığı gibi, en tecavüze uğramış olanın yaşama dönüşü, yaşamda insanlığın soy kökleri üzerinde yeniden dirilişi bir güneş çıplaklığıyla, yakıcılığıyla, aydınlığıyla ortaya çıkıyor. Bu anlamda umudun gerçekleşmeye doğru yüz tutması yerindedir. Bu ülkede ve bu halkın içinde insanlık ancak böyle kendini yeniden bulabilir.

PKK önderliğinin tarihselliği ve gelişimi

Tam da bu noktada ben kendimi bir insan olarak nasıl yaratabilirim? Ben bunun savaşımını dile getirdim, getiriyorum. Yetiştirdiğimiz koşullar göz önüne getirildiğinde, en iddiasız olan, en güçsüz bırakılan, bunun aile kurumuna kadar "artık bitmiştir" veya "artık kendine gelemez" denilen bir gerçeklik içinde gözümüzü açarak, "neyiz, kimiz, insan mıyız, nasıl insan olacağız" sorularıyla herkesin alaycı yaklaşımları, hatta kapı komşunun, aynı koşullara sahip köylülerin

ve dolayısıyla belirleyici olmaz. Artık bu kişinin serüveni çok önemlidir. Kendine biçtiği rol, kendini yaşama bağlayışı, başlangıçta ne kadar geri ve iddiasız da olsa ve hatta çoğuna göre günün geçerli ölçülerine göre dalga geçilmekten kurtulmаса da, köyün ve hatta ailenin meşru ortamı kadar, bütün yerleşmiş geleneklerle çelişmesi, giderek kendini devlet kurumunun resmîyetiyle çelişmeye kadar götürebilmesi, bu gücü, bu özgürlüğü, bu farklılığı sürekli geliştirmesi esastır. Ama bunu yaparken de kendi içinde kurallı olması, büyük inancı taşımaması, asla düzen hırsızlığına yönelmemesi, özellikle emekle yaratmaya birinci planda değer vermesi, yeni bir ahlakın emekle bağlantısını tam temsil etmesi, başkalarının emeğine tümüyle hakim olma imkanını bulduğu, yine düzenin nimetlerine erişme imkanı olduğu halde ona tenezül etmemesi bir önderlik gelişme olarak çok belirleyicidir.

Görölmüştür ki, bu dönemlerde çok ezilen vardır; aynı konumda olup, çok umutlu olanlar da vardır; hatta hırs, tutku, öfke, kin vb. her şeyin sahibi olanlar da vardır. Ama belli bir süre sonra bir düzen nimeti bunların önüne serpildiğinde, buna balıklamasına dalarlar ve düzenin güçlü bir dışısi olup çıkarlar. Böylece rahatlıkla bütün en soylu umutları, inançları bile düzenin harcı olmaktan kurtulamaz. Burada önderlikse büyüme kesinlikle düzen "al, ben her şeyimle seninim" dediğinde ve kendisini sunduğunda buna kuşkuyla bakması, onu eleştiren, giderek yargılamadan geçirmesi çok belirleyici bir rol oynuyor. Eğer yeni bir tür olarak, yeni

■ Gayri resmîyetin devrimle bağlantısı çok açıktır. Gayri resmîyettir (mafya türü) ama büyük bir kısmı devrimle bağlantılıdır. Gizliliğin, kural dışı yaşamın büyük bir kısmı devrime yatkınlığı ifade eder.

nablecek bir yaklaşım gücü, inanç gücü olarak doğuyor.

Hız. Muhammed'in topluluğu çok yeni ve geçmişe en radikal eleştiri yönelten, en ideolojik, en siyasal, en morali, en inançlı bir topluluk gibi kendini gösteriyor. Gücünü de buradan alıyor. Yani bir atom çekirdeği görünmez, ama patladığında etkisi ne kadar büyükse, bu inanç topluluğunun da başlangıçta ne kadar etkili-güçlü olduğu çok sonraları anlaşıldı. Bu inanç topluluğunun daha sonra neden büyük bir volkan gibi patlayarak bütün bir yeriyüzünü sarstığını, o topluluğun oluşum özelliklerinde aramak gerekir. Bu oluşum içindeki umut, inanç, tutku, moral, bilinç, iddia, hırs, öfke, sevgi o kadar yoğun işlenmiştir ki, daha sonraki siyasal, askeri düzenlemesi büyük bir yürüyüştür, savaştır. Sonuçta da bildiğimiz gibi, büyük imparatorluklar dönemine geçildi.

Fransız Devrimi'nin de aslında biraz daha karmaşık olan, burjuvazinin rekabetçiliği ortamında çelişkili yanları ağır basan, fakat oldukça felsefeye, bilimle, yine özgürlük umutlarıyla dolu toplulukların hırslı, Fransızlara özgü kinli, bir o kadar da kendilerine sevdalı durumlarıyla (ki genelde burjuva birer böyledir) nasıl böyle peş peşe monarşinin, kilisenin başına patladığını görüyoruz. Ve bunun çok kısa bir süre içinde bir Napolyon'u (en güzide burjuva komutanıdır) ortaya çıkardığını, onun da bir yandan İngiltere'ye, İtalya'ya, Mısır'a, İspanya'ya, Suriye kıyılarına, yine Moskova önlerine kadar, on-onbeş yıl içinde yayıldığını görüyoruz. Bu kuvvetin de o çekirdeklemenin içindekine benzer bilincin, umudun, kinin, öfkenin, yaşam tarzının açılması olduğunu, onun kendi kararı olarak dünyaya yayılma gerçeği olduğunu rahatlıkla söyleyebileceğiz durumdayız.

Bolşevik topluluğuna baktığımızda bu daha da çarpıcıdır. Bolşevik topluluk da tamamen ezilenlerin, en eşitlikçilerin hırslı, umudunu, yaşam tarzını, onun için düşüncesi gücünü, moralini, inancını yoğunlaştırıyor. Bilindiği gibi bu yoğunlaşmanın daha sonra karar bulması hızla Bolşevik ordularının doğuşuna yol açıyor. Bu ordulaşma bütün Asya'yı, Afrika'yı, Avrupa'yı titretiyor. Kurduğu bu güç belki de tarihin en kap-

tırlı iç içe kendi çelişkileriyle birlikte yoğunlaşması, kendi tarzında biraz gelişim göstermesi, yine bildiğimiz gibi bütün dünya karşısında yer almasına ve çok elverişsiz, talihsiz denilebilecek bir arka plan, çok büyük dengesiz güç ortamına rağmen, gelişimini çok çarpıcı bir şekilde sürdürmesi tam anlamına bu çekirdeklemenin ana özelliklerinden ileri gelmektedir. Gücünün, gelişmesinin buna bağlı olması kadar, güçsüzlüğün de bundan uzaklıkla bağlantılı olduğunu bugün çok daha rahatlıkla görebilmekteyiz.

Dikkat edilirse, bu hareketin öyle güçlü bir sınıf, ulus temeli yok. Arkasında güçlü bir tarih, uluslararası destek de yok. Burada önemli olan bir umudun, ufkun sağlanması, onun az çok bilincine ulaşılması, inancın tamamen insanı kaplamasıdır. Yine moralin kesin güçlü kılınması (burada sayı pek o kadar önemli değil), daha sonra bu çekirdeğin yönlendirilmesi, biraz da savrulması sonucu bir bakıyorsun ki, öntü alınamaz bir hareket ortaya çıkıyor ve halk savaşına doğru gidiyor.

Saniyorum böylesi bir tanım PKK olayını anlatmada en doğruya yaklaşan bir tanımdır. Bu, normal klasik, resmi ölçülerle tam izah edilecek bir gelişme değildir. İnsanlık tarihinin resmi ölçülerle anlatıldığını iyi bilmekteyiz. Resmi tarih, resmi bilim, resmi ideoloji, resmi inanç ve kanunlarla sınırlandırılmış irade, belki de yaşamın tarih boyunca da yüzde doksandokuzunu işgal edebilir. Ama buna gelmeyen, hep "gayri resmî" diye tabir edilen yaşam ideolojisi, politikası, bunun morali, felsefesi insanlık tarihinin az bir kısmını işgal edebilir, fakat esaslı belirler. Böylesine resmîyet karşısında gayri resmîyetin azlığını yadırgamamak gerekir. Gayri resmîyetin devrimle bağlantısı çok açıktır. Gayri resmîyettir (mafya türü) ama büyük bir kısmı devrimle bağlantılıdır. Gizliliğin, kural dışı yaşamın büyük bir kısmı devrime yatkınlığı ifade eder. PKK bu anlamda, TC'nin arkasındaki büyük tarihi resmîyete, onun ideolojik resmîyetine, bir zıttı gibi toplumun daha sonra karar bulması hızla Bolşevik ordularının doğuşuna yol açıyor. Bu ordulaşma bütün Asya'yı, Afrika'yı, Avrupa'yı titretiyor. Kurduğu bu güç belki de tarihin en kap-

dır, Bizans artığıdır, Doğu'nun padişah artığıdır ve paşasıdır. Paşalık kurumu deyip geçmeyelim. Zincirleme, arkasında birkaç bin yıllık zalimlerin, sömürücülerin dantel gibi iç içe işlenmesidir. M. Kemal'in en son Abdülhamit'in büyük padişahlığı ortamında bir ifade olarak kendini yetiştirmesi ve onların en güzide paşası olarak kendini güçlendirmesi söz konusudur. Bu anlamda tarihseldir.

O dönemin en güzide güçleri de vardır. M. Kemal'in yükselen bir Ekim Devrimi'nin etkilerini oportünistçe, haince kullanması, ama daha çok da dönemin en güzide devleti olarak İngiliz emperyalizmine yaslanması veya onun gözde adamı olmaya soyunması vardır. Çağın en ilericiilerinin olduğu kadar, en gericiilerinin de desteğini sağlama ustalığını M. Kemal örneği ifade ediyor. Zaten onun kurduğu cumhuriyet de tam anlamına "Atatürk cumhuriyeti"dir, "Paşa cumhuriyeti"dir, "Asker cumhuriyeti"dir ve hala da böyledir. TC'yi bir de bu anlamıyla tanımladığımızda göreceğiz ki, tamamen tarihin bütün despotluklarının birikiminin son bir ifadesi olduğu kadar, çağın ileri güçlerinden en oportünistçe yararlanma, en güzide emperyalist gücünü benimseyerek onun desteğiyle kendini büyüme ve geliştirme hareketidir. Daha sonraki NATO'ya ve Avrupa'ya giriş ise taktik evrelerdir.

Özel savaşın bugünkü zalimliği, arkasına böyle bir tarihi, çağdaş zalim emperyalist güçleri alarak ve onların desteği, onların sunduğu zemin üzerinde yükselerek elde ettiği bu gücü koşturmayaya çalışmaktadır. Bunu şimdi çok çarpıcı olarak görüyoruz.

PKK ezilenin ve emeğin tarihidir

Kendi kısa tarihimize baktığımızda şunu açıkça görüyoruz ki; bütün ezilenlerin, zulme uğramış olanların, zayıfların bir umut hareketi olmaktan öteye bir güce dayanma durumumuz yok. Tabii ki bu da küçümsenemez. Çünkü şunu gördük ki, başlangıçta umut hareketi, daha sonraki bütün zalim sistemleri kısa sürede yerle bir edebiliyor.

Tarihin bir de gayri resmi yanı vardır. Ezilenlerin yayıl-

■ Fransız filozofları düşünce patlaması yaparlar. Yine Napolyon gibi müthiş açılım gösteren askeri komutanlar çıkar. Bir yandan giyotinlerle başlar sapır sapır dökülürken, diğer yandan bu yıllarda sen-sakrak özgürlük türkülleri söylenir. Kıp kızıl bir kan ortamında burjuva devriminin gülleri açılır.

bile böyle alaycı yaklaşımları altında bir yaşam serüvenine giriş söz konusudur.

Şimdi burada yitkiselisi esastan neye bağlamalıyız? Nasıl olur da böyle en tüketilen, en iddiasız kılınan, en alaycı tavırlarla karşılaşılmaktan kendini kurtaramayan ve dağıtılan bir aile ortamında bir kişi kalkıp, "ben insan olmaya çalışıyorum, ben insanım" diye bir iddia ortaya atacak, kendine göre hayaller kuracak, kendine göre tutkular, umutlar besleyecek ve günün birinde işte bugünkü PKK gerçeğine, harekete dönüşecektir. Bu incelenmeye değerdir.

Tarihin her hareketi, biraz da böyle bir insanın kendini yeniden var etmeye, yaşama cesaretli kılmaya, yaşama inancını kılmaya, bilinçli kılmaya, böylece yaşamın iradesi olmaya başlamasıyla ortaya çıkar. Burada maddi güç, dış destekler pek o kadar önemli değil

bir umut olarak, yeni bir yaşam tarzı olarak gelişmek istiyorsa, giderek düzene muhalefeti geliştirecektir. Düzen kendisine "al seninim" dese bile giderek karşıtlığını geliştirecektir. Bunu yaptı mı, onun büyük bir mücadelecisi olmaya yüz tuttuğu rahatlıkla söylenebilir.

Tabii böyle düzen karşıtlığını geliştirmesi demek, giderek büyük bir düşmanlıkla karşı karşıya gelmesi demektir. Tabii bunun beyne, yüreğe getireceği ağırlıklar da vardır. Yine ondan isteyeceği "nasıl yaşayacaksan yarat, yaşat" dayatması olacaktır. Bunlar ister ilahi veya mucizevi çağrılar olsun, isterse de yeni bilimsel tespitler olsun, ama mutlaka giderek düzene farkını ortaya koyacak ve özgüç dediğimiz bir tarzda kendine yüklenerek, emeğine çabasına ve varsa çalışma topluluğuna dayanarak sonuç almaya gidecektir.

Bir de düzen karşıtlığını ge-

İştirirken, düzenden yediği darbeler sonucu düzenin yaşam olanaklarından giderek uzaklaşması, onu çok yoksul olmaya götürür ve bu da onu tutumlu olmaya, emeğin çok kıymetini bilmeye, kıt kaanat geçinmeye, her şeyin değerini takdir etmeye, tabii diğer yandan da düşmemeye götürür. İşte kölelik tehlikesi bu süreçte başlar. Düzen karşısında olanın, önce ondan umudunu kesmemesi, bu umudu kendi içinde büyütmesi kölelik dünyasına doğru adım atmaya götürür. Bu tarih boyunca hep böyledir. Ezilen, düzene karşı olan çoktur. Belki de düzenin temsilini yüzde bir düzen sahipleri yapıyorsa, yüzde doksandokuzunu bu ezilenler, sömürülenler teşkil eder. Ama yüzde bir karşısında yenilmeye doğru gidiyorlar. Azınlık her zaman iyi örgütlenmeye ve iyi saldırı gücüne sahiptir. Bunların karşısında tek bir bireyin kendini umutlu kılamaması, kendini bir iç örgüt olayı olarak geliştirememesi, düzenin resmiyetine karşı, onun her türlü ideolojik egemenliğinden tutalım askeri, zırlı egemenliğine karşı kendini savunamaması çok yaygındır. İşte bir dönem köle sınıfı, bir dönem serfler, bir dönem proleterler, günümüzde de daha geniş ve değişik bir biçimde sosyal kesimlerin yenilgiye götürülmesi gibi bir duruma yol açar.

Dikkat edilirse, bizim önderlik gelişmemizde buna karşı alınan tedbirler vardır. Düzenin sunduğu nimetlere kapılma olmuyor, tersine buna güçlü bir karşılık veriliyor. Eğer kişi gösterilen tepkiler sonucu korkuya kapılırsa, inançları yıkılırsa, tutkuları aşılsa, umutları harap olursa, **“benden artık adam çıkmaz, ben çoktan yenilmiş birisiyim, bana ne özgürlüğün umudu ve yeni yaşamın kendisinden”** deyip davayı bir tarafa bırakır. O artık yenilmiş bir kişidir. Düzenin karşısında bile olsa, bir-iki nara bile atsa, özünde yenilmiştir ve bu yenilenler de alttaki sınıfı teşkil ederler. Yenilenlerin içinde de ideologlar, politikacılar var, ama onlar aslında düzen karşısında bitmişliği ifade ederler. Bizim önderlik gelişimimizde bu kuruma da iyi bir karşılık verilmiştir. Asla eski yenilmişlerin safına gidilmemiştir. Ailenin yenilmiş kişilikleriyle, köyün yenilmiş tipleriyle, düzenin yenilmiş kişilikleriyle ilişki yok. Buna karşı çok sıkı bir ideoloji, moral, umut hareketi geliştirilmiştir. Yine örgütün kendi içinde eylemlilik hareketi sıkı sıkıya esas alındığında gelişme kaçınılmazdır.

Bu iki yanlı gelişmeyi bir kişi kendinde egemen kılsın, bu konuda sonuna kadar yürümede inançlı olsun, adımlarını oldukça da ölçülü atsın, onun başarmaması düşünülemez. Eğer bir kişi devrimi esas aldığı başaramıyorsa, onu bu iki temel ölçü karşısında değerlendirebilirsek, neden yenildiğini daha iyi anlamış oluruz.

Bu ölçülerden birisi şudur: Devrimin düzenden aldığı bazı olanaklar vardır; bunlar ele geçirilen maddi-manevi olanaklardır. Devrim içinden hızla çıkan birileri gider o nimetlere ucuz konar. Yani burada çoğu düzenden alınmadır, düzenden yeniden ele geçirilmez, ama tarihin ve halkın malıdır. Gider ona bir sömürücü gibi dalar, hakkı olmayan yetkiyi, hakkı

olmayan kariyeri, hakkı olmayan bir yaşamı ele geçirir. Bunlar devrimin sağ öğeleridir veya devrimin gaspçılarıdır. Örgüt içinde çok sıkışmıştır ve örgütün kazanma olanakları yoktur, ama düzen bunu ona çok cıvıltı sunar. Bir bakarsın zor bir dönemde hızla düzenin tarafına savruldu. Bazıları açıktan gidip katılır, bazıları onun gizli oportünistleri olarak katılır. Düzenle bağına radikal bir tarzda koparmayan birisi olarak kalınabilir, ama düzeni umut eder, düzenin hayatını özler, düzenin kırıntılarını, hatta örgüt içindeki tarzıyla yaşamak ister. Kesinlikle bunlardan önder çıkmaz. Bunlar zor karşısında da kesinlikle en tehlikeli oynayacak kişiliktir. Kendi pratiğimizde de değerlendirmeler geliştirdiği-

kendi içinde yenilginin nedenlerini fazlasıyla bulmuş olur. Dolayısıyla bu içindeki münafıklarla, yine sosyalizmin literatüründe sapmacı oportünistler diye tabir edilen kesimlerle mücadele konusu ortaya çıkar. Devrimci hareket, ne kadar bunlardan arındırılırsa, öncünün kuvveti o kadar artar ve başarıma imkanı kesinleşir. Ama bünyede bunların gizlisi veya açığı, iyi veya kötü niyetlisi ne kadar varsa, en **“zaferre ulaşıyorum”** denilen bir dönemde bile, bir bakarsın ki, devrimci hareket hızla çökertildi. Düzenin, köleliğin dolaylı veya direkt ajanlarına dikkat etmeyen, bir devrim, gafil bir devrimdir. Birçok devrimde bunun örnekleri görülmüştür. Kocaman bir İslam Devrimi'nde İmam Ali hareketinde, Fransız

len saldırılara, en yakınlarının şahsında bile temsil edilen bu anlayış ve tutumlara karşı büyük bir savaş verdim mi, iyi bir önder olabilirsin. Elbette ki bunun tarzı, temposu, üslubu çok önemlidir. Gerçekleşen önderliksel sanatın PKK'de tarz, tempo ve üslup olarak birincil planda bir yeri olduğu, bunsuz önderliksel gelişmenin olamayacağı çok açıktır. Yükselen önderlik deneyimine baktığımızda, en az öz kadar, öfke yoğunluğu, kin yoğunluğu, tutku yoğunluğu, bilimsel bilinç yoğunluğu, örgüt yoğunluğu vardır. Bunun bir atom çekirdeği kadar, bir enerjiyle dışarıya doğru yansıtılmak istendiğinde, patlamaya, kanal bulmaya yol aldığına tarz denilen, üslup denilen olay ağırlıkta olur. Ve bu

sıradan bir dil aracına başvuramaz. Bütün devrimler tarihine, hatta düzenin bile etkilime, yönetime gücüne baktığımızda, dile, hitaba çok büyük önem verdiğini görüyoruz. Devrim dilsiz, hitapsız olamaz. Bütün devrimler en güçlü hatipleri ortaya çıkarmışlardır. Bütün devrimlerin güzide siyasi ve askeri önderleri en güçlü hitapla bunu yürütmüşlerdir. Bir Bolşevik Devrimi'nde Troçki'nin hatipliği kendiliğinden ortaya çıkmamıştır. Bir Roma'da (o da başlı başına bir köleleştirme devrimidir) Çiçero vardır. Yine Yunan devriminde (ki o da temel köleleştirme devrimidir) çok büyük hatipler vardır. Bunu çok müthiş demagojik sınırlara kadar vardırımlar-

lıklarla doluyorsa, bilin ki, onda yenilgi durumu var ya da düzenden gelme birçok yan onu bu duruma getirmiştir.

Demek ki, önderlik sanatında tarz, tempo ve üslubun böyle ele alınması onun vazgeçilmez hayatı bir yanını oluşturmaktadır. Kendi parti tarihimize baktığımızda, bunların ne kadar parlak doğrulandığını, kendi önderlik sanatımızda özellikle açığa çıktığını çok rahatlıkla görmekteyiz.

Devrim yalanı affetmez; bütün yalanlar devrimlerde ortaya çıkarlar. Ne kadar yalancı, ne kadar sahte kişilik varsa devrimde kendini ele verir. Devrim en büyük temizlik hareketidir, ayna hareketidir; kim neyse öyle olduğunu gösterir. Bir devrimci önderliğin gelişmesinde bunu da çarpıcı görmek zor değildir. İyi bir devrimci önderlik (ki düzenden kalmaz, bağlantısı çok açıktır) sömürünün, zorbalığın hileyle, kurnazlıkla, yalanla yürütüldüğünü çok iyi bilmek durumundadır. Önderlik yalanla, hileyle, kurnazlıkla bağına kesmiş kişilik demektir. Amansızca bunun karşısında durur.

Kölelerin de yaşam özellikleri vardır: Karmakarışık, ezik (ki buna ezop dili denilir). Devrimin şahsında buna da yer yoktur. Zavallılık, düşkünlük, çaresizlik kime özgüdür? Köleye, düzen karşısında yenilmiş olana özgüdür. Kendiliğinden doğan özellikler olmadığını, şimdi çok daha iyi görüyoruz. Eğer bir kişi hep bocalıyor, hep şikayetlerden dem vuruyorsa, bilin ki, o birey köleliğe yakındır ve fazla devrimci değildir. Yine bir kişi birçok hileye başvuruyorsa o her an egemen, resmi düzenin bir ajanı olabilir.

Bunlar sağlam önderlik ölçüleridir. Önderlik sahasında ilerleme kaydetmek isteyen, bu ölçülere çok dikkat ederek yol alabilir. Bu anlamda diyorum ki, devrimsel gelişme, onun önderliksel ifadesi; yalanı, hırsızlığı, kurnazlığı, kısaca düzen diliyle gelişen zavalılığı, sürekli şikayeti, çaresizliği, gözyaşını görür ve değerlendirir. Buna karşı bilerek ilerlemeyi kendi önderliksel gelişmesinin vazgeçilmez gereği sayar.

Orta sınıf devrimde ciddi bir tehliktir

Değer alırsak, devrimin en çok ezilenlerin hareketi olması anlamında bir temsil söz konusuysa, bir bakarsın orta sınıf hareketi, orta sınıf kişilikleri boy vermiştir. Aslında bu olguyu açıklığa kavuşturmak istediğimizde de çok şeyler söylenebilir. Orta sınıf, insanlık tarihi kadar eskidir. Orta sınıfın ezilenlerle çok sıkı ilişkisi olduğu kadar, ezenlerle de ilişkisi vardır. Ezilenlerin dünyasının ağırlıklı bir kısmını orta sınıf dünyası teşkil eder ve ezilenler hep buna ulaşmak isterler. Ezenlerin dünyası içinde de çok sayıda orta sınıf, orta sosyal kesimin kişiliği vardır. Zaten sürekli ezilenlerden beslenirler. Üstten de düşerler ve ezilenlerin içine gelirler. Fakat bunlar devrimsel gelişmelere de çok sayıda, çok yönlü, değişik biçimlerle kendilerini dayatırlar.

Denilebilir ki, orta sınıf hareketi devrimler önünde en ciddi

■ Kürdistan'a baktığımızda, niye bu ülkede böyle bir hareket kendini bu kadar iddialı kılıyor? Çünkü burası ancak umutla yaşanılacak bir alandır. Burası zalimlerin zulmüne en çok uğradığı ve sömürünün de hayvanlara bile yakıştırılamayacak kadar insan soyuna uygulandığı bir yerdir.

Devrimi'nde Baboef hareketinde, bugün leninizm hareketinde de görüldüğü gibi güçlü çıkışlar bunlar tarafından aşılabılır. Böyle münafıklar her devrimci hareketin arkadan hançerleyicisi olabilirler. Bu temelde bir uyanıklık devrimci önderliği fazlasıyla geliştirir.

PKK'deki önderlik sanatına baktığımızda, tüm devrimler tarihinde önderlik çıkışı ve önderliksel sanattaki gelişme olduğu kadar, böyle bir gelişme de vardır. Düzenin etkileri kadar, onun dolaylı veya direkt ajan kişiliklerine, kurumlarına kadar köleliğin de dolaylı veya direkt ajan kişiliklerine, kurumlara ve onların her türlü özelliklerine karşı amansız bir yönelme, öfke, bilinç ve örgütlülükle saldırı vardır. Sonuçta bir bakıyorsun ki, gelişme daha çarpıcı oluyor. **“Önderlik sanatı nasıl icra edilir”** diye sorulduğunda, cevabı aynen böyledir.

Devrimlerde güçlü hitap ve yüksek tempo şarttır

Her iki kesimden oldukça da kendini incelterek, git- tikçe de derinleştirerek sürece-

gerçeklik çok yerinde bir biçim vererek ilerlemek isteyecektir. Tarz bir yerde çekirdeğin saçılma, etrafı etkileme olayıdır; daha somut ifadeyle-propaganda ve kitle örgütlenmesi, partinin gövde örgütlenmesidir. Yine çekirdek olmaktan çıkılarak, hitap edilen kesimin yaşamına dönüştürülmeye başlanmasıdır. Tarz bu olurken, tempo herhangi bir hızla değil de özellikle düşmanların ve engelleyicilerin zaptedemeyeceği, kontrol altına alamayacağı, ulaşamayacağı bir hızı esas almaktır. Bu da çok gereklidir. Yani tarz, biçim, kitle örgütlenmesi, ordu örgütlenmesi, ordu eylemliliği demek yetmiyor. Bunları doğru yapmanın yanısıra, bir de hızını belirleyeceksin. Herhangi bir hızla devrimler yapılmaz. Devrimlerin dili temponun dilidir, süratin dilidir. Bunun tainini çok iyi yapacaksın. Ölçüsü de, ne düşmanın, ne içindeki işbirlikçinin ulaşamayacağı bir sürattir. Önderlik gelişmeyi başarı ile ifa etmek istiyorsan, bu sanatın iyi bir temsilini yapmak istiyorsan, tarzı, tempoyu tutturacaksın, sürati belirleyeceksin.

Devrimin dili de vardır. Herhangi bir dille devrimin sözcülüğü yapılamaz. Devrim

ran'dır, denilir. Bir şiir gibi okunur, bir türkü gibidir; hala öyledir. Bir Fransa Devrimi'nin dili var; son derece romansıdır; sürüp gitmektedir. Bolşeviklerin dili de son derece etkileyicidir. Zaferi büyük ajite ve propaganda özellikleriyle kazandıklarını biliyoruz. Bunun da anlaşılır yönü açıktır. Bu kadar çekirdeğin ifadesi dışı vurduğunda, dile vurduğunda tabii ki çarpıcı, etkileyici olacaktır. Çekirdek ne kadar büyükse, dili de o kadar büyük, ne kadar yerindeyse, o kadar yerinde, ne kadar doğruysa, o kadar doğru, ne kadar yaşam vaat ediyorsa, o kadar yaşamın çağrısı olacaktır. Eğer fazla umut vaat etmiyorsa, bil ki, onun çekirdeğinde za-yıf yanlar, kuşku yanlar var; onun çekirdeksel öz muhtevası fazla gelişmeye sahip değildir. Belki de yalandır. Üslubu mu gelişkin değil, kuşku duy ondan. Temposu mu zayıf, o bir yerinden ya yenilmiş kişiliği, ya da düzenin dolaylı ajanını temsil ediyor. Tarzını mı düzenleyememiş, günlük örgütlenme ve eylem tarzını geliştirmesi fazla anlamlı, yerinde değil, yanlış-

di tehliktedir. Her devrimsel yükseliş, bunların bilerek veya bilmeyerek yaptıkları ağır saldırılara uğrar. Bu anlamda devrimin gelişiminde orta sınıf hareketi, onun kişilikleri çok yer aldığı gibi, gelişmesinin de önünde en çok bunlar engel teşkil ederler. Bu orta sınıf olayını iyi çözmemek demek, devrimin erkenden düzen lehine, sağa doğru savrulması demektir. Orta sınıf etkileri sağa savrulmaya uygun özelliklerdir. Bunların içinde bir kısmı çok sağcı, pasifist rol oynarken, diğer bir kısmı da çok inkarcı ve bu anlamda bitirici rol oynarlar.

Sol sektimizde orta sınıf karakterinin bir gelişimi olduğunu asla gözardı etmemeliyiz. Sağ ile sol anlayış bir madalyonun iki yüzü gibidir. Ya çok pasif kalmak, sağa yatmak, düzene doğru kaymak, ya çok sekte yaklaşmak, intiharvari olarak uçurumlarda yuvarlanmak söz konusudur.

Önderlik sanatı orta sınıf karşısında da kendini iyi çözmek, bunlardan gelebilecek sağ-sol tehlikeyi çok iyi göz önüne getirerek ilerlemek zorundadır. Devrimin önderlik sanatı buna dikkat etmezse kesinlikle aşılır. Birçok büyük devrimin tarihinde görüldüğü gibi, devrim daha ilk on yılındayken, bir bakarsın bunların sapıtmasına uğradı ve boğuldu gitti. Hatta eli yıl da geçse, bazı devrimlerin bunlar tarafından boğulduğunu rahatlıkla görebiliriz. Dolayısıyla ezilenlerin önderlik sanatında orta sınıfın dolaylı veya direkt çok çeşitli biçimlerde gelişen kişilik dayatmalarını, hiziplerini, kafa karışıklıklarını, irade bozukluklarını, morali, inancı çökerten yönleri kadar, intihara götüren özelliklerini çok iyi görerek ve dolayısıyla bunlardan kendini arındırarak gelişebileceğini bir an bile gözardı etmemesi vazgeçilmez bir ilkedir veya bu, önderlik sanatının bir gereğidir.

Kendi parti tarihimize baktığımızda hala en büyük darbeyi orta sınıf özelliklerinden aldığımızı, bunlara karşı mücadelede başarı oranında gelişme sağladığımızı göz önüne getirirsek, bu sanatsal ilkenin ne kadar önemli veya önderliksel gelişmenin bu özelliğinin ne kadar yaman olduğunu çok daha çarpıcı görürüz.

Demek ki, devrimci önderlik sanatında direkt düzenin temsilciliğine oynayanlar kadar, onun dolaylı ve açık ajanları da vardır. Yine ezilenlerin, kölelerin, yenilmişlerin dünyasından gelenlerin açık dayatmaları kadar, gizli-dolaylı etkilerine karşı mücadele şarttır. Bir de orta sınıfın çok yönlü etkileri ve dayatmaları vardır. Hem ezilenlerden ve hem de ezenlerden gibi olan, her iki tarafa da bel kırıran, her iki tarafla da oynayan, ama en çok da devrimin canına okuyan özelliklerine karşı mücadeleyi, oldukça yerinde, bilinçle, örgütlülükle, azimle yaşayan bir önderliğin gelişmesi önünde durulamayacağını rahatlıkla söyleyebiliriz. Yani dayatılan objektif zemin devrim zeminiyse, bir ülkede, bir halkın objektif gerçekliğinde devrimci umut en belirleyici noktaya gelmişse, ondan sonra önderliksel sanatın gelişmesine, böyle subjektif etkenlerin doğru, yani bilinç ve irade olayının doğru bir örgütlülükle geliştirilmesine bağlıdır.

Tabii bunun yanında ortamın devrime gebe olması da gereklidir. Aynı zamanda devrimi filizlendirmeye yatkın bir potansiyelin aktifleşmesine denk gelebilmelidir. Bu böyle olduktan sonra, gerisini belirleyecek olan bilinç düzeyi, bilincin örgütlülük düzeyi, irade keskinliğidir. Belirtilen bu engellemelere karşı önderlik sanatını rahatlıkla ve başarıyla icra etmiş olursunuz. Böyle bir önderlik sanatı da tırmanırken, her an kendini bir derviş gibi gerektiğinde temizlik hareketine çekersin.

Bir mümin günde kaç vakit namaz kılsa, bir sosyalist nasıl ideolojik eğitim yaparsa, hatta bir burjuva birey bile kendi içinde nasıl müthiş eğitim, terbiye görürse, devrimci de biraz öyledir. Gerektiğinde inzivaya çekilir düşünür; gerektiğinde bir fırtına gibi eser; gerektiğinde bir temizlik hareketini önce kendi içinde yapar. O her gün kendini yıkaması gereken bir insan durumundadır. Düşüncesini, ruhunu yıkar ve fiziğini çelikleştirir.

Bunlar önderliksel gelişmenin vazgeçilmez özellikleridir. Bunun için gerekli olan nedir?

böyleleri çokça çıkarlar. Bir köleysen hem şikayet edersin, hem de biraz aldın mı, cebini doldurdun mu, “çok şükür” dersin. Böyleleri de çıkabilirler, ama bunlar asla gerçek önderler olamazlar.

PKK halk hareketi ve sosyalist öncü güçtür

Görülüyor ki, önderliksel sanat genelde böyle tanımlanabileceği gibi, PKK olayında da gelişmesi çok yerindedir ve çarpıcıdır. Tamamen tarihi özelliklere ve güncel ölçülere göredir. Biz burada PKK'nin somut tarihini ele almayacağız. Bu çokça yapılmış bir çalışmadır. Yine içsel gelişmesi kadar ulusal kurtuluş safılarındaki gelişmesini, sosyalist-demokratik anlamını fazla açma gereğini duymuyoruz. Hiç şüphesiz bu önderlik tamamen halkın demokratik-sosyalist önderliğidir. Demokrasiyle kastedilen, halkın zalimlerin yönetiminden çıkıp kendi kendini yönetmesidir. Demokrasi-nin tanımı budur. Bu da daha somut olarak TC yönetimine karşı başta Kürdistan halkı olmak üzere, bir halkın kendi öz

öncülüğün sosyalizm olması nedeniyle bunları da sürüklemeyi bilir. Hem demokratik cephenin, hem ulusal kurtuluş cephesinin önderi olmayı bir an bile gözardı edemez. Bu anlamda önderlik taktik hareketidir.

Bu ana önderlik özellikleri stratejikse, taktik de hem ezilenleri ustaca adımlarla ilerletmeyi bilme, hem de yine egemenleri ustaca adımlarla geriletmeyi, hatta kullanmayı bilme hareketidir. Bir stratejik ve taktik olay olarak önderlik anlatılmak istenildiğinde bu yönler aklı gelir. Strateji zaten önder demektir. Stratejik öngörü, hem toplumsal gelişmede, hem de onun sosyal, siyasal, askeri hareketinde öngörüdür. Bir yerde yöneten komutan anlamına geliyor. “Strateji” deymi Romalılardan kalmadır. Önder gelen anlamına gelir. Nedir öngörü? Temsil edilen hareketin çıkarlarını en uzak ufuklara kadar kollamak ve mümkünse daha geniş ufuklara açılmasını sağlamak kadar, onun gözlem gücü, duyum gücü, temsil gücü olmayı kapsıyor. Sınıfın, ulusun, örgütün öngörüsüne en çok sahip olan stratejisttir.

göre olmuştur. Bütünüyle bir devlet olmuştur veya herhangi bir kurum Dolayısıyla kendini gerçekleştirmiştir.

İşte bu, stratejik anlamını bulan bir önderliktir. Kör olan,

■ **Zaferin temel kaynağı stratejik önderliğe cevap vermek, onun yürüyüş tarzına, temposuna engel değil, cevap teşkil etmektir. Yine kitlelerin umutlarına cevap olmak, katılan tabanın savaştanlığını geliştirmek, onları düşmana ezdirtmeden, uygun örgüt, eylem biçimleriyle yönetmektir.**

ancak zaman zaman düşünen, ufkunu yakalayamayan, sistemsiz ve dağınık olan kişi stratejist olamaz. “Bir zaman aklıma geldi, ama unuttum, gaffele

yenler var. Bu neyle aşılar? Taktik önderlikle aşılar. Bu da örgüte yeterince el atmak ve örgütün eylemliliğini sürekli yaratmaktır ki, ufuk karartılmasın, program hayata geçirilmekten alıkonulmasın.

Görüyoruz ki, stratejik önderliğe bağlı bir de taktik kurum vardır. Taktik önderler, her türlü parti komiteleri, her türlü savaş birlikleri ve cephe birlikleridir. Bunlar geçgündüz, ne kadar örgütlenme yaparlarsa, ne kadar eylem yaparlarsa, ne kadar stratejik önderliğin amaçlarına ulaşmayı sağlarlarsa, bunda ne kadar başarılı olurlarsa, o

kadar sağlam taktik önderlikler olurlar. Büyük bir kısmının önderlikleri, aslında taktiksel düzeydedir veya amaçlanan budur.

Buraya baktığımızda PKK içinde taktik önderliğin gelişmesi sınırlıdır. PKK'nin bir stratejik önderliğinden bahsedilebilir. Stratejik olarak ulusal kurtuluş önderliği, demokratik ve sosyalist önderlik vasıflarını temsil ettiği rahatlıkla söylenebilir. Gerek düşmanın saldırıları, gerekse de bizzat mensuplarının bağlılığı bir stratejik önderliğin var olduğunu gösteriyor.

Dolayısıyla PKK'de gerçekleşen stratejik kurum başarıdır. Yine esas gelişmeleri de doğurtan ve kesintisiz sürdüren stratejik önderliktir. PKK'nin ideolojik, siyasi, hatta askeri düzeyi bu anlamda bir stratejiye sahiptir. İdeolojik olarak sosyalizm tamamen anlam bulmuş, egemen kılınmıştır. Yine demokratik önderlik olarak da halk politikacılığı, halk demokrasisi egemendir. Hatta temel bir stratejik konum olarak da ordu gerçekleşmesi söz konusudur. Bu ana doğrultuyla temel ihtiyaç olarak rolünü oynamaktadır.

Burada söz konusu olan stratejik özelliklerden ziyade stratejiye göre taktik önderliğin kendisidir. PKK bu konuda sorun yaşamaktadır. Bunu önderlik sanatının temel özelliklerini göz önüne getirdiğimizde daha iyi anlarız. Taktik önderlik sahasını işgal etmesi gerekenlerin büyük bir kısmı sınıf etkisi, düzen etkisi altındadır. Cumhuriyetin 70 yılı, bunları beşikten şimdiki yaşamlarına kadar etkilemiştir ve çoğu da gelenekseldir. Aile kurumlarında özellikle beyinlerine, yüreklerine yedirilmeyen sahate, yalancı bir yaşam kalmamıştır. Düzen ve özellikle kemalizm, onun ittifak ettiği geleneksellik, en gayri meşru bir yaşamı, gölge yaşamı, hayali yaşamı, yalancı yaşam ve onun her türlü dolambaçlı ifadesini yaratmıştır. Lümpen serserilik, genelde Türkiye Cumhuriyeti sınırları dahili denilen (onun dışında da var) zeminde çok etkili kılınmıştır. Yoğun eğitim kurumlarıyla, pasifikasyonla, medya araçlarıyla, polis yöntemleriyle, kısacası düzenin bütün kurum-kuruluşlarıyla bireyin girilecek her yerine kadar girilmiş ve birey de bu te-

Gerekli olan, bu sanatta ilerlemek isteyen iddiasıdır. Böyle bir yürüyüşü öncelikle iddiası olanın gerçekleştirmesi gerekir. Bu iş tutku işidir. Bu iş, “ben ayrı bir yolun yolcusuyum, bana ezilmişlerin yenilmişlerinin dünyasında veya zalimlerin, sömürücülerin iğrenç dünyasında yer yok; benim bu kadar emeğe, onun özgürce ifadesine, onun insanı olmaya kesin ihtiyacım var ve hiçbir şey beni bunu yapmaktan alıkoymaz” biçiminde yüklenmektir.

Çabaya yüklenirsin, savaşa yüklenirsin, ideolojiye yüklenirsin, neyin eksikse ona yüklenirsin ve sonuna gelersin. Eğer iddian ve tutkun varsa bu mümkündür. Ama düzenden kalma bir hırslıysan, bir kumazsan, bir fırsatı edersen, onu örgütlersin, kamufle edersen, savunursun. İşte

yönetimini, iktidarını geliştirmesidir. Sosyalizm, onun emek ölçülerine bağlı olarak ele alınmasıdır. Halk tabiri içinde, halk demokrasisi içinde sosyalizme göre olmayanların da yeri vardır. Ama sosyalizm emekçi, dolayısıyla onun en bilimsel ifadesi olduğu kadar en iradeli olma öncülüğüdür. PKK olayında bu da vardır. Öncünün

Bu anlamda bir önderliksel özelliğe kesin gerek vardır. Bu bir kişiyle olur, bir grupla olur; fark etmez. Bir grup da bunu temsil edebilir, bir kişi de; ama esası budur. En önde olan, sürrekli görebilen, ufkunu yakalayabilen, buna göre yaşayabilen, gözünü ufuktan bir an bile geride tutmayan, her an temsil ettiklerinin çıkarını görmek ka-

düşüm” diyen kişi kesinlikle önderlik sıfatına layık değildir ve buna ulaşamaz.

Kendi tarihimize ve yine ezilenlerin tarihine baktığımızda böyle asalak önderlikler çoktur. Çok kıt düşünür; ufuksuzdur, iradesizdir ve kişiliği buna göre anı anına cevapsizdir. İşte bunlar da önderliksiz sınıflardır, halklardır. En yoğunu da kendi halk gerçekliğimizde yaşanandır.

Taktik ve stratejik önderlik arasındaki ayrıma baktığımızda göreceğimiz ki, taktik önderlik stratejik önderliğe çok bağlı, adeta onun eli, kolu, ayağı durumundadır. Yani stratejik önderliğin güncelleşmesi, somutlaşması taktiktir. Ufku vardır, çıkarı da iyi görüyor olabilir, ama bunu güncelleştirmesi lazım. Yani bir mücadeleyle onu temsil etmesi gerekir. Somutta ufkunu karartmak, ufka engel teşkil etmek isteyenler, yani amaca, programa ulaşmayı engelle-

■ **PKK'yi bu yıldönümü dolayısıyla da bir parti hareketi olarak görmek yetmez. Hatta bir ulusal kurtuluş hareketi de değildir. Yine düşünüldüğü gibi sadece bir demokrasi olayı da değildir. Bir insanın çok köklü yeniden yaşama çekilmesi hareketidir.**

çekirdeğinin tamamen sosyalist olduğunu bir an bile gözardı etmemek lazımdır.

PKK şüphesiz demokratik bir halk hareketidir de, ama öncülüğü sosyalisttir. Yine daha geniş bir ulusal kurtuluş cephesine önderlik ediyor. İçinde oldukça çeşitli sınıflar, hatta onların önderlikleri vardır, ama

dar, onu kişiliğinde yaşatacak olan, gaffe, körleşmesi olmayan ve öyle “gündüz kalkar görürüm, gece yatarım” diye düşünmeyendir. Sürekli örgütü de gözetir; yani örgütün gözünü, kulağını, yüreğini sonuna kadar açar. Kendi önderliği bu anlamda halklaşmıştır veya temsil ettiği sosyal kesime

melde şartlandırılmıştır. Bunun çok yoğun yaşanmasından kaynaklanan önderlik saldırıları vardır. Çokları da iyi niyetli, ama bilmeden, gerçekleştiren önderliğe saldırı halindedirler. Yani kendilerini devrimciyleştirmede sınırlı kalmışlardır. Kendilerini düzen etkilerinden koruyamıyorlar. Yani bir yerde gericidirler, münafıkırlar,

de ediyor; yani bir daha düzenin vurmasına gerek yok.

İşte bu kişiliklerin inim inim inleyerek parti içine gelmeleri söz konusudur. Bu halleriyle, **“biz yenilmişiz, gel bizi kurtar, hastayız, bizi tedavi et”** mantığını esas alıyorlar. Halbuki şunu açıkça gördükki, önderlik sanatı böyle icra edilecek, böyle ele alınacak bir sa-

rerler. Nitekim bunlar biraz stratejik önderlik ile kitle veya örgütün temel savaş gücü arasındaki halkayı temsil ederler. Bunlar çoğunlukla bu sahaya yerleşirler. Az emekle veya çabayla, gerekirse tümüyle kendini vererek, geniş emeğin üzerine kurulurlar. Yine stratejik önderliğin yarattığı olanakları gaspederek, kendilerine

yok. Geriye biraz da stratejiye yakın kısmın işgal edilmesi kalıyor. Özellikle ideolojik önderlikle merkez olamama, propaganda ve ajitasyonun doğru yönetilmemesi, basın-yayın organlarının bunlar tarafından burada bir bürokratlaşmanın aşılması, yine kitle örgütlenmesinde, halkın örgütlenmesinde, parti temel yapısının örgütlenmesinde bunların komite veya sekreterlik görevlerini layıkıyla yürütmemesi, daha çok da temel mücadele olarak gerillada komuta düzeyinin ağırlıklı biçiminde bunlar tarafından işgal edilip gereklerinin yerine getirilmemesi, stratejik önderliğin yürüyüşünü ağırlaştırdığı gibi, alttaki emekçilerin ve savaş kahramanlığının gelişmesini de engelliyor.

Aslında bunlar bir yerde sınıf savaşımını, düzenin desteğini de arkasına alarak, ağır geleneksel özelliklere dayanarak başarmak istiyorlar. Eğer başını koparsan da mevkiiden vazgeçmiyorsa, çok iyi bilinmelidir ki, o bir sınıf savaşımı

ne hemen teslim oluyor.

PKK tarihine bir de bu yönüyle baktığımızda çok sayıda örneğin olduğu görülecektir. Ya düzenin çok geri, ilkel ölçülerini; klan, kabile, aşiret düzeyinde uluslaşmaya, demokratikleşmeye, özellikle sosyalizme hiç gelmeyen yanlarını alıyor, ya da düzenin bürokratik, polisiye, jandarma yöntemlerini esas alıyor. Hızla kendini kariyer sahibi, kılıcı yaparak ve bastırmacı davranarak, böylece başardığını sanıyor. Ama aynı zamanda bunlar küçümsenemez bir ağırlığı da teşkil ediyorlar.

Hiç şüphesiz bütün devrimlerde, önderliklerde bunlar var ama bizde bu çok daha yoğun gözüküyor. Diğer yandan halkın kazanma durumu var. Yine önderlik sanatı bunu başarmıştır, bu sanatın gerekleri yerine getirilmiştir. Temel savaşım kitlesine ulaşma, onları çekme hedefi başarılmıştır. Yürek hareketi, umut hareketi ezilenlerin dünyasında büyük yankı bulmuş ve katılımlar önlenemez duruma gelmiştir. Bu da başarının kendisidir. Yani ön-

dünyaya çok yabancı olması, bu diğerlerinin şansını artırıyor. PKK'de neden PKK'lileşilmiyor, merkezileşme neden tam sağlanılamıyor derken, işte bir de bu yönüyle gerçeğe baktığımızda, neden olmadığı, nasıl engellendiği rahatlıkla anlaşılıyor.

Bürokratik merkezileşme devrimin canına okumaktır

Bu sahanın doldurulması için merkezileşmek demek, stratejik önderliğin gereklerine anında karşılık vermeyi bilmek demektir. Stratejik önderliğe en yakın çalışan kesim, aynı zamanda bütün altyapıyı sürükleyen kesimdir. Bu kesimin böyle özellikler kazanabilmesi için, en az stratejik önderlik kadar bir ufku olmalıdır. Bu yolun kesintisiz örgütünü, savaşımını yaşamak kadar, altyapının da gelişimini gözetin, onun önündeki engeli kaldıran, onun umudunu, moralini ve cesaretini yükselten, onu özellikle yenik, ezik durumdan kendine hükmetmeye ulaştıran, savaşta cesaret kadar bunun tarzını da verebilen bir konumda olmalıydı. Bunun da ne kadar zorlu bir görev olduğu son derece açıktır. Bu zorlu göreve, bu özelliklere sahip çıkmak yerine, oportünist bir tavırla karşılık verildi. En rahat, en kendini yormayan tavırlara girildi. Kendilerine göre gelişen halk hareketinin kazanımları üzerinde hak edilmeyenin çok üstünde bir ağırlığa sahip olma, gerçekleşen stratejik önderliğin olanaklarına hak edilmeyen bir biçimde ulaşma ve buna da son derece bayılma durumu vardır.

Birçok devrim hareketinde olduğu gibi, bizde de bunu gözlüyoruz. Bütün devrimlerde bu tehlike ortaya çıktı. Bizim devrimimizin merkezileşmesinde, onun kurumsallaşmasında da bu yönlü tehlikelerin olduğu açıktır. Bir de bu, zor bir icra alanıdır. Stratejiye yakınlığı kadar, tabana da yakınlığını sürdürmektedir.

PKK'de daha somut olarak bu durum aslında stratejik önderliğin yoğun çabalarıyla aşılacak isteniliyor. Bir yerde merkezin görevini şimdiye kadar stratejik önderlik götürmüştür. Ama bir merkezin de olması gerektiği tartışma götürmezdir. Devrimlerin kurulması bu anlamda olursa tehlikeli değildir. Tabii ki oportünist, bürokratik kurumsallaşma, merkezileşme çok tehlikelidir. Gerek stratejik önderlik, gerek taban böylesine bürokratik bir kurumsallaşmaya fırsat vermemek durumdadır. Tarihin tüm önemli dönemlerinde, böyle bürokratik merkezileşmeler devrimlerin canına okuyan merkezler olmuştur. Böyle bürokrasileri kırmak, yıkmak gerekir. Bu, devrimin daha fazla açılıp gelişmesi için zorunludur. Ama aynı zamanda güçlü bir merkez olmadan da bir devrimin sağlıklı yürüyemeyeceğini bilerek, merkezi çekirdek olmaya büyük özen göstermek gerekir. Bu merkezi alanı birkaç demagoga, birkaç bürokrata bırakmak, o hareketin kendine yapabileceği en büyük kötülüktür. Dolayısıyla altyapının kendisini merkezsiz bırakmaması kadar, çok ucuz uzlaştığı demagoglara, bürokratlara kendini merkezleştireme-

■ Savaş teknik bir olay değil

veya dökme olayı da değildir. Kapsamlı olarak insanlığın, insanın gerçekleşmesidir. Yürütülen bu büyük mücadelenin anlamı budur.

oportünisttirler. Bu münafıklıkları, oportünistlikleri kendilerini resmi düzenden ve bir de onunla işbirliği eden geleneksel artıklardan kurtaramıyor. Bu yönlü ağır bir saldırı var. Düzen daha çok önderliğe karşı, önderlikse sanatın gelişimine karşı bununla savaşıyor.

PKK, düşürülen insanı kendine getiriyor

Bununla birlikte düzen etkilerinden kendini koruyan kişilik ile adeta ikiz kardeş gibi olan ezilmiş, yenilmiş bir kişilik söz konusudur. Çok sayıda ve birçok yönüyle felç edilmiş beyinler, yürekler, yine duman ettirilmiş duygular, tutkular, yani vurulmadık, delinmedik hiçbir tarafı kalmamış kişilikler söz konusudur. Bunların da şikayetinden, **“şurası sıkılmış, burası tıkanmış”** demekten tutalım en ağlamaklı ve hatta en aldatmacı yanlarına kadar hepsinin bir önderlik sanatının gelişimine saldırısı vardır. Denilebilir ki, bunlar PKK'de en yoğun kesimi ifade ediyorlar.

Mevcut resmi düzen gelişmeler karşısında zorlanıyor, hem stratejik, hem taktik düzeydeki kurumsallaşmaları aşıyor. Ama geride bıraktıkları enkaz, aslında parti içine katılıyor demiyorum, adeta saldırarak geliyor. Şimdi gerçeğinize bakıyorum, bir kurtuluş elemanı gibi değil, düzenin veya kemalizmin vurduğu, geleneklerin hiçbir şey vermediği, sömürüleceği kadar sömürüldüğü, kullanılacağı kadar kullanıldığı, insanlıktan çıkarılacağı kadar çıkarıldığı bir durumda geliyorsunuz. Tepkinizi de bu temelde ortama yansıtıyorsunuz. Bu kişilik, çok körce, çok cahilce bir tepki olarak kendisini kurtaracak güç arıyor. Bu gücü bulsa tahribata gidecek, imkan bulsa ajan olacak. Ama bir bakıyor. PKK var ve PKK'li oluyor. Aslında zemin aynı tepki zeminidir; içinden devrimci de, ajan da çıkar ve hatta içinde her türlü serseri de çıkar.

Tabii bunun da TC'nin saldırdığı insan veya toplum gerçeğiyle bağlantısı vardır. Aslında TC bu toplum gerçeğiyle kendisini yaşıyor. Bu şuna benziyor: Zamanında birileri öyle vurmuş ki, hatta gözlerini öyle kör etmiş ki, öyle ürkütmüş ki, karışmasan on yıl kendine gelemez.

İşte düzenden gelme etkiler üzerinizde bu rolü oynuyor. Çoktan vurulmuşsunuz. Zaten en klasik bir laf da **“ben çoktan vurulmuşum”** veya **“bana ne yapılmamış ki”** sözleri oluyor. Böyle kendini yere atan biri, kendine gelebilir mi? Bitirilmiş, ödü kopartılmış, çaresiz bırakılmış, sindirilmiştir. Zaten bu, kendiliğinden yenilgiyi ifa-

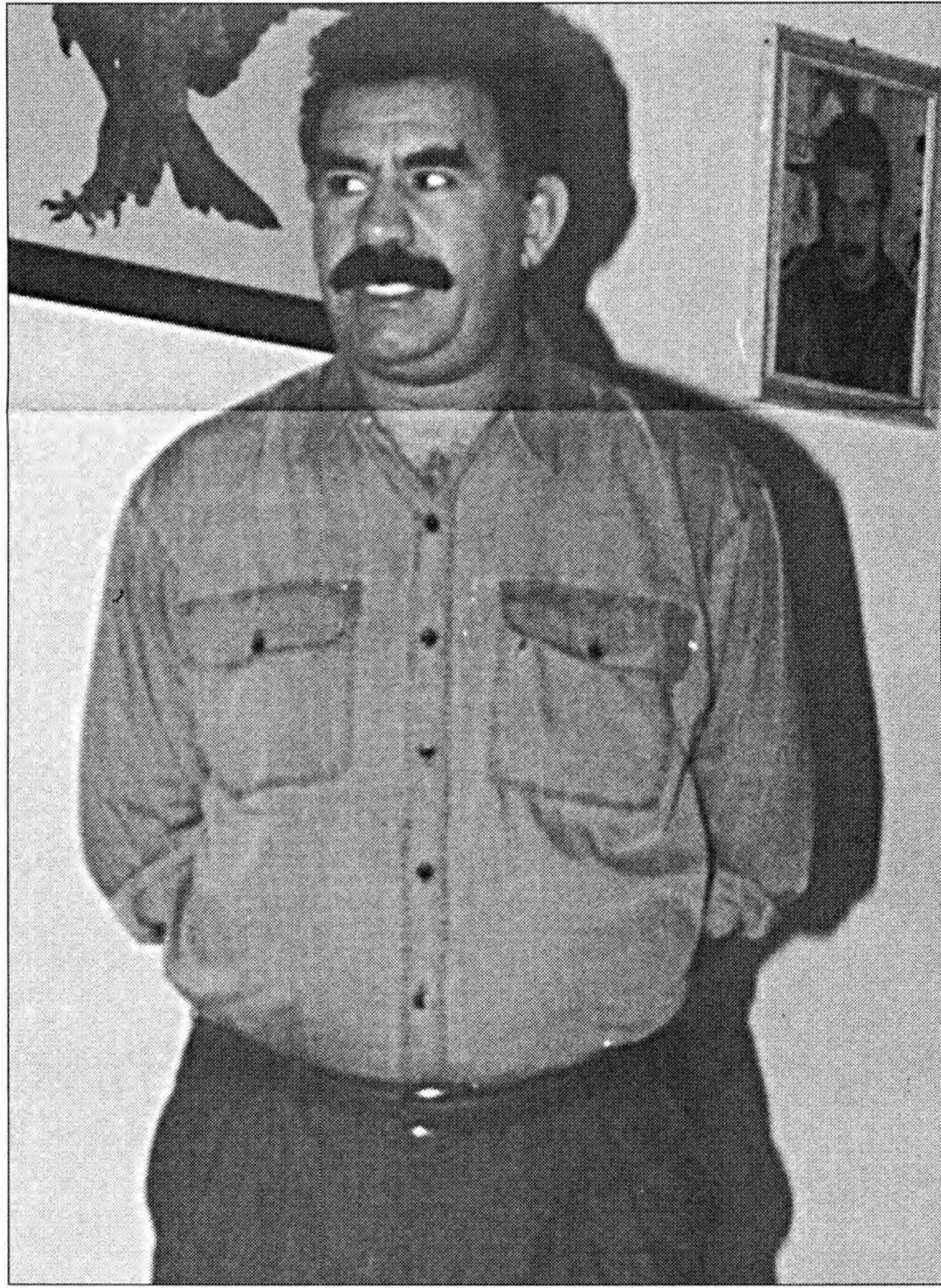
nat değildir. Önderlik sanatı bir kurma hareketi, bir ufuk hareketi, bir savaş hareketidir. Gelenler ise, **“önderlik bir hastane değil midir”** diyorlar. Bu yanlış bir seçimdir. Dedğim gibi düzen darbeyi vurmuş, sömüreceği kadar sömürmüş, sindireceği kadar sindirmiş ve ondan sonra da üzerimize atıyor. Demek ki, taktik önderlik sahasının bunların yığınağı olmaktan kurtulması gerekir. Çünkü çaresiz bırakılmış, vurulmuş kişiliklerin hızla doluştuğu bir saha olarak örgütlenme ve günlük savaş faaliyeti içinde bu yönlü gelişmeler vardır. Taktik önderlik sahası bu yüzden gelişmiyor. Zaten bunlar önderlik sanatının farkında da değil. Bunlar kurtuluşçu olarak değil, daha çok **“kurtuluş hareketi beni kurtarsın”** diye geliyorlar. Bu ciddi bir sorundur ve aşılmadan taktik önderlik sanatı icra edilemez.

Bu anlamda yenilmiş, sindirilmiş kişiliğin tekrar yengiyeye ve korkusuzluğa getirilmesi gerekiyor. Hiç şüphesiz PKK böyle sinmiş, yenilmiş insanı yeni noktasına, cesaret noktasına getiriyor. Bu anlamda kesin bir güç veriyor. Ama bunun yönetiminin iyi yapılması gerekiyor. Taktik önderlikten sorumlu kurumlar veya kişilikler, taktik kurumu yenme noktasına ve onun cesaretti ifadesine getirdiklerinde, herhangi bir komiteyi, herhangi bir birliği çalıştırabilirler. Bunun için gerekli olan bilinci, morali, günlük savaşım imkanını yaratmayı bilecekler. Bunu sağladılar mı o tehlikeli yığını, taktiğe göre çalışan, savaşan bir örgütlü kesime dönüştüreceklerdir.

PKK'nin böyle yaşadığı yoğun bir sorun söz konusudur ve aşılması da ancak bu temelde, böyle bir tarzda olabilir. Diğer yandan taktik önderliğin gelişmesini, bilinçli bir saldırı olarak gerek düzenden, gerekse onun geleneksel artıklarından gelip de engelleyen bir kesim vardır. Örneğin, ezilen dünyadan gelenler eğitilerek, moral kazandırılarak, yenme noktasına getirilerek seferber edebilir; hepsi de iyi bir taktik öge olarak çalıştırılabilir. Fakat diğerleri özellikle stratejik anlamda önderlikleri yıkıldı mı, dayanamadı mı, birçok bilinçli ve bilinçsiz objektif ajanlık saldırısına geçerler. Dıştan örgütü yenemediler mi, içten girerler ve taktik önderliğin en canalcı kısmına yerleşirler. İdeolojik önderliğin, propaganda ve ajitasyon kurumunun köşebaşlarını tutarlar ve oradan kırarlar. Yine halk önderliğinin, yani pratik politikanın göbeğine yerleşirler ve orada gelişmeye ket vururlar. Özellikle askeri sahanın, yani komutanlık sahasının içine gi-

mal ederek hızla var olanı kapmak isterler. Herhalde şu anda PKK'nin en canalcı, en çok dikkat edilmesi gereken bir sorunu da budur. Ana kadroların, gövde veya belkemiği olması gereken kısmının bunlar tarafından teşkil edilmesi büyük bir tehlikeyi arz ediyor.

Bilerek veya bilmeyerek birçoğu bu sahaya hükmediyor. Dedğim gibi çoğu da ya düzenden direkt geliyor, ya da

■ Burası bir ülkedir; hem de insanlık tarihinin beşiği bir ülkedir. Buranın iyi toprakları, iyi suyu, iyi havası, iyi yeraltı, yerüstü zenginlikleri vardır ve bir de çalışan bir halk vardır.

geleneklerin hakim sınıfını teşkil ediyor. Yani aşiretin, ailenin, orta sınıfın ileri geleni olarak ilerlemeyi, yaşamayı dayatıyorlar. Ama dediğim gibi, dışarıda yenildiler, stratejik anlamda da önleri kesildi. Yine altyapıda da halklaşma, temel güce dayanma var. Zaten bunların da orada fazla yerleri

yürütüyor. Görünüşte bir kişidir, ama özünde bir sınıftır. PKK içinde böyle gelişme durumunda olan bir kesim var. Çoğu da aslında iyi niyetli ve farkında olmayarak bir sınıfın tarzını konuşturuyor. Gerçekte bir karşı sınıftır. Er veya geç olanaklar arttığında maskesi düşüyor ve zorlandığında düze-

derlik sanatının kendi savaşçı temeline ulaşması başarıyla, ustalıkla gelişmiştir. Fakat bunların iyi bir komutaya kavuşturulması söz konusu olduğunda, halkın oldukça geriletilmiş, sindirilmiş olması ve gelen yapının da dolayısıyla çok cahil kalması, siyasi dünyaya, fikir dünyasına, özellikle askeri

yeceğini iyi bilmesi gerekiyor. Çok etkili olan ahbap-çavuşluk yapmak, düzenin her türlü jandarma, bürokrasi düzenini esas almak, yine hemşehricilik tutumlarına girerek ulusallığa, geniş stratejik önderlik esaslarına cevap vermemek, bu konuda

nun ağırlığı kadar, çalışmayı bilmek gerekir. Gelişmelerin kendiliğinden olmasını beklemek, kesinlikle olmayacak bir şeydir.

Denilebilir ki, stratejik yarımcılık anlamında en çok rol oynaması gereken merkez ku-

terli olmak kadar, tabanın beklentilerine kesin cevap vermesi ve bunların da ölçüsünün zafere mümkün kılan bir yürüyüş olduğunu bilmesi ve gerekene ulaşması, bunun dışında bir ölçünün kabul edilemeyeceğini bilerek kendine hükmetmesi

kaynaşan bir ifade olarak kendisini kurumlaştırma söz konusu olduğunda bir boşluk ve de bunun oportünistçe, bürokratikçe, jandarmavari bir tarzda boşa çıkartılması vardır. Bu saha boşa çıkartılarak tabanla baş arası sakat bırakılmak istenili-

ğinden vazgeçmek istemiyorsa, sağa yatmak veya bir uçurumla kendini boşa çıkarmak istemiyorsa, bu zaman süresi yeterlidir, fazladır bile. Bu süreçte bir yaşındaki bir çocuk, 16 yaşında gürbüz bir delikanlı olur. Tarih anlı-şanlı birçok devrimine baktığımızda, bu zaman süreci savaş komutanlarının ortaya çıkması için yeterlidir. İslamiyete, Fransız Devrimi'ne ve Bolşevik Devrimi'ne baktığımızda bu böyledir.

1980 öncesi için **"PKK'nin niye iyi taktik önderleri yok"** diyemezsiniz. O zaman taktikten de fazla bahsedemezdik. Çünkü ciddi halk örgütlenmesi, halk savaşımı söz konusu değildi. O zaman daha çok çekirdekleşmeyi sağlamak diye bir görevimiz vardı. Dönem taktik değil de, çekirdeği yaratma dönemi idi.

1980'lerden 1990'lara kadar artık sorun çekirdeği yaratmak değildi. Çünkü çekirdek artık yaratılmıştır. Dolayısıyla sorun taktiği yaratmaktı ve en ağırlık kazanan görev buydu. Çünkü başarı da taktik önderliğin gelişmesiyle olacaktı. Maalesef 15 Ağustos Atılımı öncesi ve sonrasında düzeyi, en canalcı olan bu görevin yaratılmadığını gösteriyor.

Partimizin 1980 öncesinin gelişimine oldukça anlamlı diyebilirim. Yani ciddi bir sorun görmüyorum. Fakat 1980 sonrası, özellikle resmi idarenin, 12 Eylül faşizminin hedeflemesiyle yüz yüze geldiğinde kendisini taktikleştirmeden kurtaramayacağını, taktikleştirmeden kendini zafere götürmek şurada kalsın, imha olmaktan bile kurtaramayacağını açıkça görmek gerekir. Nitekim bu dönemin tutsak edilmiş devrimciliği vardır. Zindandaki direnişçilikleri şu anlama gelir: Taktik önderliğe ulaşamamanın ızdırabı. Bu çok açıktır. **Mazlum'da** bir ideolojik önderlik, **Hayri'de** örgütsel önderlik, **Kemal'de** askeri önderlik geliştirebilirdi. Ama tutsak edilmelerinin bunu engellediğini görünce, bunun pratik sonucu bilinen bu eylemler oldu. Zaten değerlendirmelerde de bu çok açıktır.

İşte pratikteki yetersizlikler zindanın dolmasına yol açtı. Yani taktik önderliğin gelişmeyişi anormal bir şekilde zindanın dolmasına yol açıyor ve zindanda teslimiyetin geliştirildiği bir ortam yaratılıyor. Elbette ki buna karşı çıkılacaktı. Sonuç, en vahşi bir zindan uy-

taktik önder olma dönemi idi. Maalesef bunun anlam ve önemini bilemediler. Eğer hareket tümüyle imha edilmediyse, bu stratejik önderliğin kendini geliştirmeyi, koruyup kollamasını bilmesinden ötürüdür. Özellikle 1980'lerin ortalarına doğru geldiğimizde hem siyasal, hem örgütsel, hem askeri olarak tuturulması gereken taktik önderlik eğer başarılıysaydı, aslında yürüyüş zafer yürüyüşüydü. Taktiğin kenarından bile geçilmeyince, asgari gerekleri bile yerine getirilmeyince, tabii savaşçının iyi niyeti, cesareti, fedakarlık düzeyi fazla bir anlam ifade etmeyecekti. Yine stratejik önderliğin yarattığı olanaklar da fazla anlam ifade etmeyecekti. Bu nedenle bilindiği gibi sancılı bir süreç girildi ve giderek taktik sorun ağırlaştı. Hala bu ağırlığın da tam aşıldığını söyleyemeyiz.

1985-90 arası yıllar, taktik sancının en çok çekildiği bir süreçtir. Artan savaş olanakları, stratejik önderliğin yine bunu sürekli büyütmesi, taktik önderlik tarafından bir türlü anlaşamıyor, anlaşılma bile gerekleri pratikte uygulanmıyordu. Neredeyse, taktik önderliğin gelişmemesiyle en tehlikeli bir durum ortaya çıktı. Ezilenlerin çok köylü tarzı; amaçsız, fazla inancı, ufku olmayan, **"nasıl yenerim"** sorusunu bile kendine sormayan tutumu, yine kendiliğinden savaşçı ya da ağavari, bürokratvari bazı aydın kurnazların inançtan, kazanımcı ruhtan yoksunluğu, oldukça saplantılı, iddiasız veya çok bireyci komutanların tavırları bu süreci hastalıklı kıldı.

Artan olanaklar her iki kesimi daha da hastalarla, saplantılarla dolu bir yaşamın içine çekti. Düzende bulamadıkları yaşamı parti içinde yaşama gaffetine düştüler. Ezilenlerin dünyasından hızla kurtulmaları bunları gözükara bir düzenvari yaşamın içine itiyordu. Köy ağasını taklit etmeye başlayan yoksul köylü, yine düzeni taklit etmeye çalışan küçük-burjuvalar utanmadan, sıkılmadan bu hayallerini örgütün savaşım olanaklarına dayattılar. Sonuçta, hemen her yıla birkaç provokasyonun dayatılması, dolayısıyla stratejik önderliğin neredeyse hep provokasyonlarla savaşması bu dönemlerin en temel görevi olarak ortaya çıktı. Silinen merkez, silinen kadro, komuta özellikleri, bunun yerine kendini dayatan provokatörler, kontralar, yine jandarma, ağavari, sahte köylü, küçük-burjuva komutanlar aldı başını gitti.

Yıla "PKK'lileşelim, savaşı kazanalım" şiarıyla başladık

Siz "biz yeniden öncüleştelim, yeniden PKK'lileşelim" diye kendi kendinizi aldatmaya çalıştınız. Halbuki her şey PKK'dır ve biz bunu en son 16. yılda bile söylemekten geri durmadık. 16. yıla biz **"PKK'lileşelim, savaşı kazanalım"** değerlendirmesiyle başladık. Çünkü stratejik önderlik anlamına gelen PKK yerine, adeta düzene de taş çıkartan geri, sakat kişiliklerin kendilerini dayatması vardır. Zaten düşman da bunu bildiği için yüklendiği yükleniyor. **"Bu kadar stratejisinden kopan bir taktik önderlik kesin başaramaz"** diyor ve 16. yılı kesin bir imha yılı olarak planlıyordu.

■ **Bizim devrimimizin büyük bir iddiası, bu insanla oynanmaya son vermektir. İnsana bu temelde en büyük saygıyı gösteren, yine topluma bu temelde "buna layık değilsin, gerekirse senin için, özgürlüğün için en büyük savaşımı vermekte kararlıyız" diyen ve bunu yiğitçe, her türlü fedakarlığa katlanarak gösteren özellik PKK'nin büyüklüğüdür.**

çok zayıf olan taban da eğer işi bu durumda tam uzlaşmacılığa, körliğe götürürse, gerek örgüte, gerek kendilerine yapabilecekleri en büyük kötülüktür. Örgütün çizgisine inanmak taban için şüphesiz iyidir. Her şeyi bilmeyebilir, ufukları yetmeyebilir, ama hiç olmazsa ana amaçla çelişen bir merkezi anlaması, çelişen bir komutayı görmesi ve onu fazla uzun süre kabul etmemeyi bilmesi, gerektiğinde onu aşması lazım. Bunların çarpıtmalarına, hareketi saptırmalarına, yine kendisini tehlikeye atmalarına göz yuman bir taban, kendi imhasını, kendi eliyle hazırlamış bir tabandır.

Hareketimizde bu yönlü de çok büyük tehlikeler ortaya çıkmış, çok büyük kayıplara uğranmıştır. Saptıran komuta kişilikleri çok zarar vermişlerdir. Ama maalesef tabanın, kadronun, savaşçının da buna etkili bir karşılık verememesi, birçoğunu mücadele etmekten alıkoymuştur.

Demek ki, düzenin adına bilerek veya bilmeyerek, onun bürokratik, jandarmavari saldırıları kadar, düzenin geleneksel egemen aşiretçi-feodal öğelerinden olan ve üst kısımlarından gelen özellik ve kişiliklerin saldırılarından merkezi kurumlaşmayı, önde gelen komuta kadrolaşmasını sakındırma en ciddi sorunun aşılması anlamına gelir. Bunun için, yöntem olarak tecrübe, eğitim sürekli kılınmalıdır. Özellikle iddialı olanların, özlü olanların büyük çabalarına ihtiyaç vardır. Soru-

rumun, gövde kurumun önündeki en temel görev; özellikle tabanı çalıştıracak çapta örgütlenmek, savaşı yürütebilecek komutayı geliştirmek, komutayı yönetmektir. Bunu başardıkları oranda da rollerini layıkıyla yerine getirmiş olurlar.

İşte merkezi önderlik sanatı da ancak böyle icra edilirse, biz buna merkezi önderlik diyebiliriz. Aksi halde kendilerini yok olmaktan çıkaramayacakları gibi, demagoglarca, bürokratlarca, örgüt ağalarınca boşa çıkarılmaları işten bile değildir.

Nitekim PKK tarihine baktığımızda gerçek bir merkez olunmadığı için birçok yargılamak davaların nasıl boy verdiği, birçok bürokrat, demagog, jandarmavari, polisvari tiplerin (buna kontra tipleri bile diyebiliriz) ortaya çıktığı, işleri allak-bullak ettikleri, çok sayıda savaşçının şahadetine neden oldukları, yine bir o kadar silahlarımıza, maddi-manevi değerlerimize körce, acımasızca saldırdıkları, çarçur ettikleri rahatlıkla görülmektedir. Unutmayalım ki, bu yönlü görevlerine sahip çıkamamaktan ötürü merkezi yapımız, hatta orta boy bir kadro yapımız da bundan sorumludur; önderlik sanatının gereklerini yerine getirilmediği için ağır sorumluluk altındadır. Eğer bu anlamda iyi bir taktik önder ettikleri rahatlıkla görülmektedir. Unutmayalım ki, bu yönlü görevlerine sahip çıkamamaktan ötürü merkezi yapımız, hatta orta boy bir kadro yapımız da bundan sorumludur; önderlik sanatının gereklerini yerine getirilmediği için ağır sorumluluk altındadır. Eğer bu anlamda iyi bir taktik önder olunmak isteniyorsa (bu merkez olur, daha altyapı komuta kadroları olur), yerine getirmesi gereken görevlerin bu olduğunu belirtiyoruz. Taktik önderliğin, stratejik önderliğe ye-

gerekir. Bunun dışında taktik önderlik ölçüleri düşünülemez.

Taktik önderlik tutturulursa, yürüyüş zafere dönüşür

Taktik önderliğin zafer çizgisi nedir? Zaferin temel kaynağı stratejik önderliğe cevap vermek, onun yürüyüş tarzına, temposuna engel değil, cevap teşkil etmektir. Yine kitlelerin umutlarına cevap olmak, katılan tabanın savaşkanlığını geliştirmek, onları düşmana ezdirtmeden, uygun örgüt, eylem biçimleriyle yönetmektir. Örneğin gerillanın taktik esasları vardır. Bu taktiklerin mükemmel seçimini, belirlenmesini ve uygulanmasını yapmaktır. Yine cephe örgütlenmesini, serhildan eylemini adım adım geliştirmesini bilmektir. Ayrıca buna benzer ideolojik faaliyetin de yeterince morali, bilinci ayak tutacak, yerli kılacak düzeyde geliştirmeyi esas almaktır. Bunları başardı mı, o iyi bir taktik önderdir, tabii başaramadı mı, göreviyle oynamıştır.

Görülüyor ki, taktik önderlik sanatında sorun yaşanıyor, o da zaferi kesinleştiren bir pratik-politik, pratik-askeri, pratik-ideolojik yayan ve başaran araç olmalı; onun ağırlığına, gücüne sahip olmalı; sorun budur. Stratejik önderliğe baktığımızda; yine savaşçının katılım düzeyine baktığımızda da sorun yoktur. Ama onu işlemek, birbirleriyle kaynaştırmak ve

yor. Tabii ki burada büyük bir provokasyon savaşı, büyük bir sınıf savaşımı, büyük bir oportünistlik de vardır. Kaldı ki, stratejik önderlik amansız mücadeleye ettiği gibi, kitlenin de gerçekten savaş istiyor. Bütün savaşçılar **"daha fazla savaş"** diyorlar. Stratejik önderlik **"daha fazla savaş"** diyor. Buna hakkıyla karşılık vermek isteyenler de herhalde taktik önderler olmasını bileceklerdir. Taktik önderlik olmadan savaşın başarısı olmaz. Onun da en belirgin ifadesi, kurumsal olarak kazanan kişiliğe ulaşmaktır, örgütün bu temelde kurumlaşmasını zafer temelinde sağlayabilmektir. Düşmanın günlük bütün saldırılarına karşı güçlü düzenlemeler yapabilmektir. Bu da dediğim gibi, adım adım başarıyı getirir. **"Savaşım da, yenildim"** demek olmaz. Bu yenilmiş bir taktik önderliktir. **"Savaşım da boşa çıkartıldım"** demek bu sanatın gereklerine daha ulaşamamış olmak demektir.

Görülüyor ki, zafer kişiliğini yakalamak kadronun en temel görevidir. Peki bu nasıl yakalanır? PKK'nin önderlik sanatında bu kadar büyük tecrübeden sonra sanıyorum, bunu görmemek, görüp de gereklerini yerine getirmemek artık mümkün değildir.

PKK olayının resmen ilanı üzerinden 16 yıl geçiyor. Bu süreç zafer kadrosu olabilmek açısından yeterli bir tecrübe sürecidir. Eğer bir parti stratejik önderlik kadar, bir uygulama önderliği olarak da zafer kişili-

■ **Merkezi alanı birkaç demagoga, birkaç bürokrata bırakmak, o hareketin kendine yapabileceği en büyük kötülüktür.**

gulasına karşı en amansız, en ağır bir direnme ve sonuçta böyle boyutlu bir şahadet gerçekleşiyor.

15 Ağustos sürecinin içinde yer alan arkadaşlar var. Bu arkadaşların çoğu taktik önder olmayı bilemedi. Büyük bir kısmı şahadete ulaştı. Kalanlar da neredeyse yarı yarıya hastalıklı yürüdüler. Oysa iyi bir

Yani düşman stratejisinde, taktik önderliğin rolüne sahip çık-maması temel rol oynuyor.

Stratejik önderlik hiçbir za-man taktiksiz, taktik önderliksiz icra edilemez ve tüm çabalarına rağmen taktik önderliğin yerine de kendisini koyamaz. Belki ör-gütün genelini korur, örgütün genel ideolojik, siyasi, askeri hattını esas alır ve bunun temsil gücü olabilir. Ama günlük ola-rak onu uygulaması, kesintisiz adımlarla başarıya götürmesi mümkün olamaz. İşte düşman bunu farketmediği için özel savaşla bazı yöntemler geliştirdi. Özel-likle 16. yıla dayattığı alan tut-ma taktiği, tamamen taktik ön-derliğin yetmezliğini göz önüne getirerek geliştirdiği bir taktiktir. Bizim taktik önderliğimiz, elin-deki savaş olanaklarını kullan-mayı bilmiyor. Bu nedenle düş-man çok korktuğu, PKK çizgisi veya stratejik önderliği tarafın-dan yaptıklarının kendisine çok ağır ödettirileceğini bildiği hal-de, kadroyu da, taktik önderliği de çok iyi tanıdığı için “bir şey yapamaz” diyor. Nitekim çoğu savaşçımızı uykudayken, gafilce kuşatmış ve vurmuştur. Dağda muazzam bir üslenme imkanı var, ama taktik önderlik farkında değil. Muazzam bir savaşçı ce-sareti, fedakarlığı var, ama tak-tik önderlik farkında değil. Do-layısıyla en azından bazıları gaf-letten de öteye, belki ihanet ha-lindedir. Yine çokları “mevcut savaşım gücüyle ne yapılabil-ir” değerlendirmesini yapama-yacak kadar sefil, aciz durumdadırlar. Peki bu güç bir dağı ne kadar tutabilir? Bu güç bir alana ne kadar gerilla taktiklerini da-yatarak, böylelikle düşmanı so-nuna kadar hırpalayabilir; çok yönlü gelişkin yöntemlerle boşa çıkarabilir? Bu ne kadar düşünülüyor? Böylece de taktik önder-likten başka her şeye benzeyen bir durum ortaya çıkıyor. Ardın-dan kendiliğinden, avare-asi gruplar gibi, şuraya savrul, bura-ya savrul, vadide kısırlı, çembe-re alın, lojistiğini ve kendini kaybet! Sonuçta düşmanın daha iddialı bir dayatması ile karşıla-şılır. Bunu çok yoğunca gördük.

Yine kitle saflarında çalışan-lar için de aynı şey söylenebilir. Serhildan halinde bir kitle var ve örgütlenmeye, sonuna kadar yüzbinlercesi yürümeye hazır-dır. Maalesef bizim kadro gitti-

se, bu yönlü çözümlemeler ge-liştirildi. İnanılmaz ölçüde hiç-bir hareketin taktik önderlik üzerine yapamadığı çözümle-meleri yapmak zorunda kaldık. Tarihte bunun başka örneği yok. Bu kadar taktik esaslarla oynayan bir kişiliği düşünemi-yorum. Bir çobanın bile bu ka-dar geri olacağını sanmıyorum.

Bu anormal bir durumdur ve sanıyorum bunun en temel ne-denini ezenlerin zalimliğinden ve yendikleri insan zemini kadar, bu insanın düzenden çıkışında ve özgürlük hareketine katılı-mında var olan büyük yanlış tabiatından ileri gelmektedir. Bunlar emek sarfetmeden hızla kendilerini umut ettikleri dün-yaya kavuşturmak istiyorlar. Ama bilmeyerek de olsa, olan taktiğe oluyor. Düşmanın da özel savaşımı çok planlı, bil-inçli olduğu için hak edilme-yen ağır kayıplar devrimci ha-reketin başına getirilebilir.

Bunu daha önceki yıllarda da, bu 16. yılda da çok açıkça gördük. 1990 sonrası da bu an-lamda taktiğe işlerlik kazandır-mak için en ağırlıklı çalışmalara-nın yapıldığı yıllardır. Tarihte hiçbir hareketin tarihinde gör-ülmemiş muazzam bir kadro eğitimini yapmak, yine taban hareketini geliştirmek, her tür-lü lojistik donanımı geliştirmek stratejik önderliğin en çok üze-rinde yoğunlaştığı çalışmalardır. Ama maalesef aynı hastalı-ğı ısrarla devam ettirmek ve gi-derek sağa savrulmak, nere-deyse hareketi işbirlikçilerin yedeğine kadar götürmek, sö-mürgeciliğin sınırlarına kadar savurmak, birçok sahada orta-ya çıkan bir durum oldu.

İşte çok saygısızca, sorum-suzca birtakım önderlik sevda-lanmaları maalesef 1990'dan sonra birçok örneğiyle ortaya çıktı. Hem de daha delicesine. Çünkü iktidar olma şansı artı-yor. Yine Kürdistan'da ilk defa bir halk iktidarı olma imkanı ortaya çıkarak uç veriyor. Buna pervasızca göz dikeyolar. Bu konuda ister yoksul köylü ol-sun, ister kentli küçük-burjuva olsun, aynı karakterdedirler. Düşmandan daha çok sözümo-na iktidar nimetlerini paylaşı-yorlar. Muazzam bir yetki ve yönetim çekişmesine giriyorlar. Aslında ister farkında olsunlar, ister olmasınlar, yaptıkları bin-

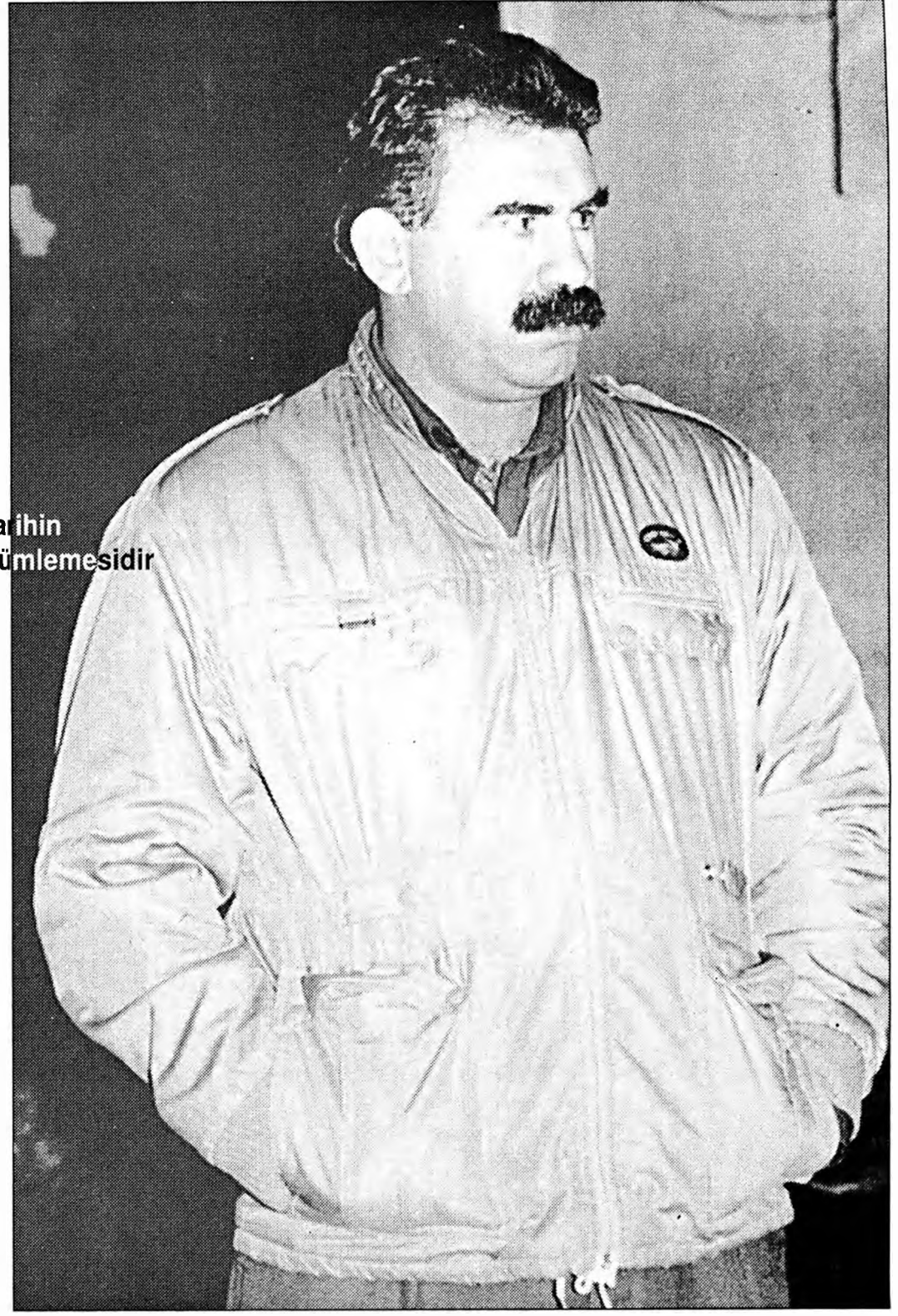
edilmeyen birçok kayıpların yanında, büyük kazanımların gerçekleştirilmemesi söz konu-su oldu.

Özellikle 1990 sonrası, orduyu da, halkı da büyük kazanabilece-ğimiz yıllardı. Halk iktidarının olasılığı gelişmişti ve yine büyük bir ordu kurma imkanı da gün-demleşmişti. Ama taktik önderle-rin böyle kendilerine savdalan-maları, sağa savrulmaları kadar, düşmandan daha çok örgütün ola-naklarına oportünistçe yaklaşma-ları, bilindiği gibi büyük bir fırsatı heba etmeye götürdü. Aynı za-manda birçok alanı da muazzam kayıplarla karşı karşıya bıraktı.

16. yıl çözümlemeleri tarihin en kapsamlı insan çözümlemesidir

Bu kişilikler üzerinde kap-samlı durma gereğini duyduk. Son 16. yıl çözümle-meleri belki de insanlık tarihi-nin en kapsamlı insan çözümlemeleridir. Gerek bilimin, ge-rekse ruhsal yöntemlerin en çok kullanılarak, “bu insan kimdir, neden bu kadar tari-hi gelişme gerçekleriyle oynuyor” diye kavranılmaya ve düzeltilmeye çalışılıyor. Hiç şüphesiz 16. yıl bu anlamda boşa gitmedi. Genelde bu sü-reç, özeldir de bu yıl tehlikenin büyüklüğüyle orantılı olarak kendimizi çözmeye çalıştık. Bilindiği üzere özel savaş rejimi bu yılı bir imha yılı olarak düşündü ve tarihin en kapsamlı yönelimlerini bu yıla yaya-rak sonuç almak istedi. Tabii ki buna karşılık olarak strate-jik önderliğin de kendini en büyük kazandıran bir yıl ola-rak örgütleyeceği, yayacağı açıktır. Böyle karşılıklı bir ge-lişme yaşandı.

Şüphesiz stratejik önderlik kazanmıştır. Bu temelde halkın da umutları diridir. Yine savaş-çılık gelişmektedir. Fakat kay-bettirenin de taktik önderliğe cevap vermeyen kişilikler ol-duğu ortaya çıkmıştır. Sorunun bu biçimiyle ele alınması ve belli bir oranda da aşılması, gelişmelerin temelini teşkil et-mektedir. 16. yıl genelde PKK'nin zafer yürüyüşünü sür-dürdüğünü göstermektedir. Kesinti yoktur ve kaybettiril-mek istenilen bir 16. yıl da ke-sin büyük kazanılmıştır. İç ve

kadar hepsi yerine getirilmiş-tir. Hemen her alanın, bu biçi-miyle istediğimiz gibi birleştirilerek işletilmemesine rağmen, iddialı bir hazırlığa tabi tutulması, bundan sonrasının büyük kazanılacağına mün-kün olduğunu göstermektedir.

Öngörü gereklidir; ama bu kesinlikle geçmişin kazandırıcı esaslarına amansız bağlılık kadar, kaybettiren nedenlerini de bilmek ve onları ortadan kaldırmakla mümkündür. Sa-nıyorum PKK tarihinin bu yönlü değerlendirilmesi de artık imkan dahilindedir. İste-yen her sorumlu kadro PKK tarihinde kaybettiren nedir, kazandırın nedir, 16. yılın ze-mini nasıl büyük zaferlere ta-şırılabilir, bunu çok rahat gö-rebilecek ve gerekeni yapabi-lecek durumdadır. Hiç kimse bunun bilincine sahip olmama hakkını kendinde görmemelidir. Layıkıyla, yeterince, yerli yerinde görmeyi bilmek esas-tır.

Önderlik sanatının PKK içinde nasıl icra edildiği çok çarpıcı olarak görülüyor. Özel-likle bu 16. yıl çözümlemeleri ilkökul düzeyindeki bir kişiye ve hatta okur-yazarı olmayan bir çobana da önderlik sanatının nasıl geliştirileceğini an-latmıştır. Bunu anlamamak, gereklerini yerine getirmemek ya iflah olmaz bir düşkünlük-le, ya da bir ajanlıkla müm-kündür. Başka türlüşünü düşün-müyorum. Bilinçli sınıf düş-manları veya serseriler, düş-künler çok çıkabilir, ama artık bunların görülüp de her an yerle bir edilmemesi düşünül-emez. Kendi içinde sınıf mü-cadelesini bu kadar netleştir-miş, gereklerini yerine getir-

miş bir hareketi hangi gafil, hangi serseri, hangi soytarı kandırabilir; gücü nedir? Onun gücü hiç yoktur veya birisi sınırlı olarak görevlerine sahip çıkarsa bile bu tipi boşa çıkar-mayı başarabilir.

Dış saldırılara karşı hep sa-vaşılmıştır. Kazanılan mevziler TC'nin bütün iddialı saldırılarını boşa çıkarmıştır. PKK hiçbir mevziyi düşürmediği gibi, mevcut mevzilere de mevzi ek-lemeyi bu son yılda sürdür-müştür. Unutmayalım ki, en kapsamlı ve topyekün diye ta-bir edilen bu savaş yılında bö-yükle kazanıldığına göre, (kendi deyişleriyle bile savaşta zirve yılıdır) TC açısından bundan sonrası düşüştü; operasyonlar-da düşüş, kapsamda düşüş, ni-celikte düşüş kaçınılmaz ola-caktır. Bundan sonrasının, bu oldukça çözümlenen kazanma nedenleriyle sürdürülmesi, eğer tekrar iç ihanete uğrama ol-mazsa, yine gaflet güçlü etkide bulunmazsa, çizgiye sımsıkı sarılınırsa, önümüzdeki yıl ve-ya yılların büyük kazanılma-ması düşünülemez.

Önderlik sanatının bütün stratejik ve taktik özellikleri PKK olayında bunun böyle yürümesi gerektiğini ortaya koydu. Bu anlamda tedbirler hem genelde, hem somutta oldukça alınmıştır. Söylenebilecek şey, her sahada birkaç iddialı taktik önderin işle-re göz-kulak olması, onun için gereken enerji ve çabayı göster-mesi kadar, bunun tarzını, tem-posunu, hitabını seçebilmesi ge-rektiğidir. Bunu beklemek artık bir zorlama değildir.

Daha da somut olarak içinde bulunduğumuz yeniden yapı-lanma süreci, bu anlamda özel-likle taktik önderliğe hükmet-

mesi gereken tarzın, temponun ve üslubun, hitabın eksikliğini giderecek, böylece rolünü oynayabilecek bir dönem oldu-ğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Öz vardır ve çekirdekleşme her sa-hada, hemen her şeye yeterlidir. Olmayan, onu işletecek taktik önderin tarzı, temposu ve üslubudur. Bu eksikliği de artık gidermek gerekir. Bunda oldukça çaba ve ısrar oldu mu (ki olmaması için hiçbir neden yoktur), insan biraz dürüstlük gösterdi mi, özellikle umudun, yaşamın artık gittikçe gerçekleş-en özgür ifadesine bağlı oldu mu tarz, tempo ne demektir, gereklerinin yerine getirilmesi ne demektir, bütün bunları rahatlıkla görebilir.

Şüphesiz bütün bunlar zor-lukların kendiliğinden aşılaca-ğını göstermez. Yine kıyasıya iç-dış engellerle savaşım sürecidir. Ama savaş artık yolun-da, doğrultusunda yürüyecektir. Savaşta artık kafa karışıklı-ğına, gitmek taktikle oynamak, yapının bütünlüğüyle oynamak olmayacaktır. Rol oynandı mı, günlük olarak karşılığı alınacaktır. Bu düzeye erişilmiştir. Geçmişte bu düzeyi yakalanamamıştı, ama şimdi bütünüyle yakalanmıştır. Bu düzey temsil edenler, taktik önderlerdir. Ancak bunu temsil etmeyenler aynı gün düşerler ve aşırlırlar.

1995 zafer doğrultusunda kazanılacaktır

Bu anlamda 1995'li yıllar stratejik önderlik kadar, taktik önderliğin de rayına otu-rarak, kendini kurumlaştırmak,

■ Büyük fetih hareketi olarak, her tarihsel harekette olduğu gibi, fırtına gibi eserseniz, bu tutkunuza, bu amacınıza, bu insan olma hayalinize başarı kazandıracağınız açıktır. Bunun dışında bir yaşam seçeneğiniz var mı?

ğinde ilk yaptığı iş kitlede artan olanakları biraz daha rahat yaşamı için kullanmak, yine eskiden yaşadığı sahte önderlik tutkularını dayatmaktır. İkinci gün, karga tulumba gidiyor. Yüzlercesi bu şekilde yakalandı.

Zaten dağdaki komutan da böyledir. O da yetkiyi rahatlama nedeni olarak görüyor. Yoksa daha çok savaşma, savaşıma yön verme gereği olarak görmüyor. Halbuki yetkiyle daha çok hizmet ve katkı sahibi olunur. Ama sadece emir verir ve böylece taktik önderlik icra edilir diye ele alıyor. Bu büyük bir gaflettir. Komutanın esaslarıyla, bütün ana özellikleriyle oynamaktır.

Parti içinde böyle, gerilla içinde böyle olunca, bir baktık ki, bunlar hareketimizi yenilgiye götürüyorlar. Dikkat edilir-

bir emekle, özellikle halkın ve taban savaşçıların çabaları ve en önemlisi de stratejik önderliğin çok özgün bir çalışmayla ortaya çıkardığı olanakları ele geçirmiş savaşıdır. Yani ucuz bir sınıf savaşçılığı, ucuz bir ağalık, ucuz bir jandarmalık yapılmaktadır. Anlamı olmadığı halde, bir günlük paşalık uğruna kendini yatıran bu kişilikler, savaşçıları grup grup tasfiyeye götürüyorlar. Cahil ve üst-lettilik bunda da tutkulu ve sev-dalıdır. Bunun da durumu ağırlaştıracağı açıktır.

Elbette ki bunun daha fazla tahribatlara yol açmaması için büyük çağrılar ve bu arada kapsamlı çözümlemeler geliştirdik. Müdahale üstüne müdahale, uyarı üstüne uyarı yaptık. Ama az etkili olabildi ve hak

dış engeller ne olursa olsun, alınan çok yönlü tedbirler, geliştirilen çaba yoğunluğu bu yılı belki de bütün geçmiş yıllardan daha fazla kazanılmaya götürmüştür.

Bu anlamda birçok değer de anlamsız kaybedilmiştir; ama telafi edilmesi de bilinmiştir. Denilebilir ki, bu 16. yılda dayanarak, özellikle önümüzdeki yıl büyük kazandırmaya adaydır. Bu 16. yıla sığdırılan değerler vardır. İdeolojik, siyasi, örgütsel askeri öngörü ve çözümlemelerden karar düzeyine kadar çok yönlü gelişmeler ortaya çıkmıştır. Bu yılın olanakları da diri tutularak işlerlik kazandırılmıştır. Savaşçının kazanılmasından tutahm maddiyatın, lojistiğin, mevzilenmenin gereklerine

tarza, tempoya, üsluba kavuş-
turacağı yıllardır. Başarı tarzını
esas alan yürüyüşün, savaşımın
az hatalı, az kusurlu gelişeceği
yıllardır. Bunu önemle vurgula-
makta herhangi bir sakınca
yoktur. İddialı olmak kadar da
tedbirler yerindedir. Engeller
çıkarsa bile eskisiyle kıyaslanamaz
bir biçimde hızla aşılabilecektir.
PKK'nin geneldeki tedbir gücü,
stratejik önderliğin kendini
genelde örgütlenme düzeyi,
taktik önderlikten gelebilecek
engelleri eskisiyle kıyaslanamaz
bir biçimde hızla aşılmaya
götürebilir. Gerek kendini halk
içinde, gerekse çok çeşitli ke-
simler içinde örgütleyen bir
stratejik önderlik, kendini tanı-
maz bazı taktik önderlerin en-
gelini çok rahatlıkla aştıracaktır.
Bunun özenle bilinmesi, taktik
önderlerin rollerine buna göre
anlam vermesi gerekiyor.

Taktik önderliğin oturması
oldukça tarihi bir gelişmedir.
Fakat öyle eskiden düşünüldüğü
gibi onunla oynanamayacağı,
köylü kurnazlığıyla, aydın ukalalığıyla
da bunun başka türlü
gösterilemeyeceği bilinmelidir.

Bir de taktik önderliğin ola-
nakları artmıştır (ve bunu iddia
düzeyinde de söylemiyorum),
taktik önderliğin mevzilenmesi
sağlanmıştır. Taktik önderliğe
soyunan bir kişilik, istediği
yerde kitle, istediği yerde gerilla,
istediği yerde silah bulabilir,
istediği yerde mevzi tutabilir,
istediği yerde üs kurabilir. Ola-
nakları bu denli arttığına göre
de taktik önderlik rahatlıkla
oturabilecek, başta merkez ol-
mak üzere, eskisiyle kıyaslanamaz
bir kurumsallaşmaya kendini
tabi tutabilecektir.

Görülüyor ki, en temelde
biz yaşamı bununla kazanıyo-
ruz. Sonuçta ifade edilecek
olan nedir? Aşılın ve anlamı
çok yönlü konulan bir TC res-
miyeti yerine, PKK'nin yaşam
alternatifidir. Artık bu dönem-
de PKK'yi bu yıldönümü dola-
yısıyla da bir parti hareketi
olarak görmek yetmez. Hatta
bir ulusal kurtuluş hareketi de
değildir. Yine düşünüldüğü gi-
bi bir demokrasi olayı da de-
ğildir. Bir insanın çok köklü
yeniden yaşama çekilmesi ha-
reketidir. Kendini biraz böyle
ele almış, böyle organize etmiş
ve mücadeleyle yaratmış bir
harekettir. Özellikle TC'nin
resmi ifadesi kadar içeriğinde
de ister geleneksel artıkları, ister
kapitalist-empyralist dün-
yanın üçüncü elden kismukla-
rı adına olsun, ne varsa veya
yaşam diye bu anlamda tabir
edilen neyse, onun büyük eleş-
tirisini, büyük savaşımı ve yerin-
de özgür insanın her yönüyle
yeniden gerçekleştirilmesi
umudu kadar, yaşamın belirti-
lerine artık kavuşturulması söz
konusudur.

Bu büyük bir gerçekleştiri-
medir. Kıymeti bilene veya in-
sanlığın esasını temel noktalar-
da arayana gurur kadar büyük
tutku, umut, heyecan veren bir
gelişmedir.

Hiç şüphesiz PKK'nin düş-
manları çoktur, ama kendisi de
büyüktür. Maymunlaşmaya ka-
dar indirgenen, yine sudan çık-
mış balığa döndürülen bir in-
san yerine oldukça kendini her
yönden kazanabilen, bunun ör-
güt ve savaşım ifadesi kadar,
ekonomik, sosyal, kültürel ya-
şamın en kabul edilebilir sınırlarına
taşımaya başaran, düze-
nin yıktığı saygı, sevgi, dayanı-
şmaya yol açan bir gerçekle-
şmedir PKK.

Bu anlamda insanın kendini

kazanması, yürütülen savaşı-
mın özüdür. İdeolojik, siyasal,
askeri savaşımımız böyle bir
insanı kazanma savaşımıdır;
yaşamın ta kendisidir. Şu yanılgıya
düşmeyelim: Savaş teknik
bir olay değil veya dökme ola-
yı da değildir. Kapsamlı olarak
insanlığın, insanın gerçekle-
şmesidir. Yürütülen bu büyük
mücadelenin anlamı budur. Özellikle
daha şimdiden yenik, bitik büyük
saygı, sevgi, umut-
tan yoksun insanın kendini bir
ordu kadar güçlü hissetmesi,
büyük cesaret ve fedakarlık ka-
dar çok engin duygularla du-
yumsanması uç vermiştir. Bu
bile bu hareketi sürüklemeye,

yeni insanı inşa etmenin heyecan
verici çalışmasıdır. Bundan
sıkıntı duyulamaz ve bunun yo-
lu ardına kadar açılmıştır.

Ben kendi gerçekliğimde bile
şunu çok açıkça görebiliyorum:
İnsanı sınırsız ele alma, geliştir-
me ve özgür temellerde gerçek-
leştirme, büyük bir tutku ve he-
yecan veriyor. Tek bir an bile
bıktığımı ve bunu gerçekleştiri-
me gücünde olamayacağımı, tek
başımayken bile söylemedim.
Aynı heyecan, aynı tutku üzerin-
de iddialı olma ve gün geçtikçe
de insanın başarılı geçtiğini gör-
me bugün dostun da, düşmanın
da kabul ettiği bir durumdur. İn-
san maddi ve manevi olarak bü-

değilsin, gerekirse senin için,
özgürlüğün için en büyük sa-
vaşımı vermekte kararlıyız”
diyen ve bunu yığıtçe, her türlü
fedakarlığa katlanarak gösteren
özellik PKK'nin büyüklüğüdür.
Hiçbir gerekçe ileri sürmeden
insanlığa en büyük yaklaşım
gösterilmektedir. PKK'nin bü-
yüklüğü buradadır ve bununla
da kesinlikle kazanacaktır.

PKK insanlıkta büyük bir olaydır

Görülüyor ki, böyle bir parti
aslında bir insanlık olayı-
dır. Kapitalist-empyralist siste-

bir an bile bilincinden uzak tut-
mayan önderliksel çabayla ola-
cağını da asla gözardı edemez.
Kesin zafer, kesin başarı böyle
yürütenlerin, savaşınların ça-
bası sonucu olabilir ve şartımız
da budur. Böyle savaşırsanız,
ben kendimi de çok rahatlıkla
özetleyerek söyleyebilirim ki,
engelin büyüklüğü ne olursa
olsun, olanaksızlıklarmış, zor-
luklarmış, adı bile söylenmeye
değmez. Sen yeter ki, bu ön-
derlik sanatının gereklerine gö-
re yürü; gerisi kesinleşen zafer-
dir. Bu da en güzeli oluyor.
Ama en güzel olanı, en büyük
terbiyeyi, en büyük mantıksal
yaklaşımı, en büyük iradeyi de

başarılı bir tarzın olsun, onun
gerçekleştirilmesine güç yetire-
siniz. Buna da gereken değer,
katkı sunulmuştur. Kullanılma-
sı kesinlikle sizin görevinizdir.

Hiç olmazsa bu 16. resmi
yıldönümü değerlendirmemiz-
de de ortaya koyduğumuz gibi,
böyle zaferi yakınlaştırdığımız
bir süreci yaşama şansına sahip
olanlar olarak mutlak yerinde
ve başarılı kesinleşen ölçü-
lerle yaklaşmalıyız. Böyle bir
yıldönümü sizin için de yeni-
den başlangıçların, yaratmanın
yılı, yılları olmalıdır. Eğer bunu
böyle ele alırsanız, sanıyorum
kendinize de en layık olanı seç-
miş olursunuz. En başta kendi-
nize, bizlere, partiye, tüm halkı-
mıza ve insanlığa yine layık
olanı yapmış olursunuz. Bunu
istemek size sadece saygının,
sevginin, “insan olarak yaşa-
malısın” demenin bir gereği
olarak yaklaşmak demektir. Bu-
nun karşısında da durulamaz,
gereklerinin yerine getirilme-
mesi ise hiç düşünülemez. Tam
tersine, büyük fetih hareketi
olarak, her tarihsel harekette ol-
duğu gibi, fırtına gibi eserseniz,
bu tutkunuza, bu amacınıza, bu
insan olma hayalinize başarı
kazandıracağınız açıktır. Bunun
dışında bir yaşam seçeneğiniz
var mı? Hiç sanmıyorum, biten
bir düzen size ne verebilir? Bit-
miş, tükenmiş bir gelenek, daha
dün içinden geldiğiniz yaşam
size neyi sunabilir? Olmamış,
çoktan ölmüş bir yaşam kalıntı-
sı, fosili ne verebilir? Ama bi-
zim önderlik yürüyüşümüz ya-
şamı verebiliyor ve verme tarzı
da ortadadır. Sadece tercih de-
meyeceğim, sadece zorunlusu-
nuz da demeyeceğim, bir de
hem çok mutlu olmak, şanslı
olmak, hem de amansız olmak
tarzı da sizin olmalıdır. Böyle
olursa, gerisi gelir.

Askerlik sanatının incelikleri,
kitleleri politik yaşama çekme-
nin incelikleri hiç zor değildir.
Özellikle tarz, tempo bana asla
sorun gibi gelmemişti. İki keli-
meyle bu işe başladım ve hem
de mükemmel başladım. Şimdi
de en ufak bir zorlama yoktur.
Niye siz böyle olmayasınız? Bu
temelde size güveniyorum ve da-
ha fazla başarılı olacağınız ke-
sindir. Her şey, bizi geleceğin
üzerine yürümeye hem mecbur
ve hem de amansız kılıyor.

Özel savaş insanlık dışı
özellikleriyle saldırmaktan vaz-
geçmeyecektir ve hem de hiçbir
tarihsel ve güncel savaşım da
görülmediği kadar, bunu yapa-
caktır. Bunu bir an bile gözardı
etmeyin. Ama bu doğruysa, bi-
zim de kendi yaşam hakkımızı
böyle anlamlı kazanmak biçiminde
yüklenmemiz ve en az
özel savaş kadar, kendi devrimci
savaşımımızı dayatmamız da
amansız ve kesindir. Bunun ge-
risini ne belirler? Kim savaşı-
mına layıkıyla gereken yeri ve-
rirse, bu konuda sonuna kadar
gerçekçi, amansız yüklenirse o
kazanacaktır. Bunun dışında da
hiçbirimize yaşam yolu yoktur,
olsa da bin defa ölümden beter-
dir. Bu temelde partilere, ordu
savaşçılarımıza, halkımıza par-
timizin 16. kuruluş yıldönümü
kutlu olsun!

– Yaşasın PKK'nin
16. kuruluş yıldönümü!
– Yaşasın demokrasi,
sosyalizm ve ulusal
kurtuluş savaşımımız!
– Kahrolsun empyralizm,
sömürgecilik ve her türden
gericilik!

26 Kasım 1994

daha da büyük savaştırmaya,
kazandırmaya yeter de artar bi-
le. Buna da bu gelinen aşama-
da ulaşılmıştır.

Eski dünyayı sonuna kadar yıkacağız

dediğim gibi, PKK'nin içten
veya dıştan düşmanları çok
olabilir; dostları ve militanları
kadar, ajan, provokatörlerin ta-
sallutuna da çokça uğrayabilir.
Ama kendini böyle büyük ger-
çekleştirmesi de, tüm bu engel-
lemelere karşı başarıyla savaşa-
bilecek düzeyde olduğunu gös-
teriyor. Bunun tarihi bir gerçek-
leştirme olduğu rahatlıkla belir-
tilebilir. Yine bu konuda umut-
lar, hayaller var, ama gerçekle-
şen biraz da tarihe yaraşır olan-
dır. Yıkılan eski hayallerdir; ger-
çekleşmeyen zalimin, sömür-
cünün, yine kölenin düşkünlü-
ğüne biraz uygun olanlardır ki,
varsın bunlar da yıkılsın. Bun-
dan hiç endişe duymamak gere-
kir. Her türlü ezen, ezilenin iç
içe süren dünyasına ilişkin yak-
laşımın yıkılması, kurumlar par-
çalanmış, birleşmeler dağılmış-
tır. Bundan hiç üzüntü duyma-
mak gerekir ve o eski dünyayı
bu anlamda sonuna kadar yıka-
bilmeliyiz. Ama bu yeni insanın
temelinde de yeniden insanlığı
kurmak, en temel hücrelerinden
tutalım en kapsamlı bileşimleri-
ne kadar kurmak gerekir. Bu da

yük kazanılıyor. Ben yoksulluk-
lar dünyasını çok iyi biliyorum.
Bir nan'a muhtaç olduğumuzu,
bir beş-on kuruşa nasıl yalvara-
rak ulaşmaya çalıştığımızı göz
önüne getiriyorum. Bunu daha
da genelleştirerek ezilenlerin
yoksullaşmış dünyasını çok da-
ha iyi görebiliyorum. Ancak şu-
nu da görüyorum ki; emeğin
doğru kullanımı, devrimci tarz-
da kullanımı sanıldığından daha
fazla insana ihtiyaç duyduğu
şeyleri dönemine göre kazandı-
rabilir. Dönemin tekniğine, onun
örgütleniş seviyesine göre ihti-
yaç duyulan şeylerin kazanılma-
sı emeğin doğru-devrimci tarzda
kullanılmasıyla mümkündür.
Ama sorunu çözerken de, hiçbir
biçimde ezilenlere ve bugün de
bütün topluma layık görülen ya-
şama asla izin yoktur. Bugün
resmi düzenin dayattığı toplum-
sal düzey bir kader değildir. Bel-
ki de en anlamsız toplumsal dü-
zey olduğu gibi, insana ve yaşa-
ma büyük hakarettir.

Denilebilir ki, tarihte belki de
Neron döneminde bile, hatta her
düşen, yıkılan düzenin son gün-
lerinde bile görülmemiş bir yoz-
laşma yaşanıyor. İnsanla en çok
oynandığı, belki de bozuk para-
dan daha çok çarçur edildiği bir
durum söz konusudur. Bizim
devrimimizin büyük bir iddiası,
bu insanla oynamaya son ver-
mektir. İnsana bu temelde en bü-
yük saygıyı gösteren, yine top-
luma bu temelde “buna layık

min daha da gözden düşürmeye
çalıştığı sosyalizm, bu anlamda
büyük bir zafer kazanmıştır. Yi-
ne Türkiye somutunda, halklara
bir zindan haline getirilen TC
sınırları artık her düzeyde çö-
zülüyor. Bu da en büyük de-
mokrasi. TC sınırlarının çö-
zülmesiyle birlikte gelişen, bü-
yük bir halklar demokrasisidir.

İşte bu aynı zamanda TC'ye
alternatif bir kişiliğin oluşumu-
dur. Bu kendine güvenme, sa-
vaşma imkanını bulma, onun
başarılı adımlarını da artık pe-
kiştirerek atabilme gücüdür. Bu
da gerçekten büyük bir gerçek-
leştirme olayıdır. Her ne kadar
tam zaferden bahsetmiyorsak da
ve zorlu koşullar devam
edecektir diyorsak da büyük
kazanımlar sağlanmıştır. Yine
hiç kimse ucuz zafer bekleme-
sin diyoruz. En küçük başarılar
bile çok sıkı sıkıya PKK'nin
tecrübesi temelinde ortaya çık-
mıştır. Önderlik sanatının, ister
stratejik, ister taktik düzeyde
gerekleri göz önüne getirilerek,
kılı kırk yarma, tedbirli olma,
bilinen bütün diğer hususlarına
yerinde ve zamanında anlam
verme temelinde büyük bir ça-
bayla ortaya çıktığını biliyoruz.
Büyük bir öngörü kadar, güne
yüklenmekle savaşırsız bir an bi-
le geçirilmeden, ancak başarı-
nın kesinleştirileceğini dikkate
almayı bir an bile bilincimiz-
den uzak tutmuyoruz. Eğer bi-
risi kesin zafer istiyorsa, bunun

gerektilir. Bunlarsız güzellik
istenilemez, istenilip de yaşanı-
lamaz. Bunun da bir önderlik
kuralı olduğu, özgürlük sanatı-
nın önderlik tarzıyla elde edil-
mesinin ve giderek yaşama çe-
kilmesinin böyle olduğu açıktır.
İddialıysanız, iddianızı bu
gerçekler temelinde yaşama çe-
kin. Bunun dışında yaşam ilgi-
leriniz, tutkularınız sizi yerle
bir etmekten kurtaramaz.

Savaşın kazandırdığı yaşa-
ma inanmalıyız. Bu büyük bir
tutku olarak hepimizi sarmalı-
dır. “Esas tutkumuz, aşımız
budur” demeliyiz. Ama bunun
da büyük bir sanatla icra edile-
ceğini, büyük bir terbiye istedi-
ğini, özellikle tarzın, tempo-
nun, üslubun kesinlikle bu yü-
rüyüşe gerekli olduğunu bir an
bile gözardı edemeyiz.

Bu yıldönümü yeniden yaratmanın yılı olmalıdır

Şimdiye kadar olduğu gibi
bundan sonra da her türlü so-
rumluluğu kaldırmak bu yaşam
tarzımızın ta kendisidir. Kendi-
mizi bildik bileli böyleyiz.
Bundan gerisi size düşmüştür.
Biz üzerimize düşeni layıkıyla,
her koşul altında ve belki ölüm
olsa da olmasa da, “nereden
gelirse de vız gelir” dercesine
yürütürüz. Ama isteriz ki, sizin
de bu temelde bir yürüyüşte